C11/7

Zimmerwald

Kampens International
ADALBERT FOGARASI: Den kommunistiska pressens uppgifter
CHRISTIAN HILT: Arbetarpressens internationella nyhetsförmedling
ARDITO ROSSO: Kommunistpartiets "illegala arbete" – teser till diskussion
Bokrecensioner, tidskriftsrevy m. m.

NUMMER 9 · 1921 · FRAMS FÖRLAG
Pris 1 kr.

Zimmerwald

KAMPENS INTERNATIONAL

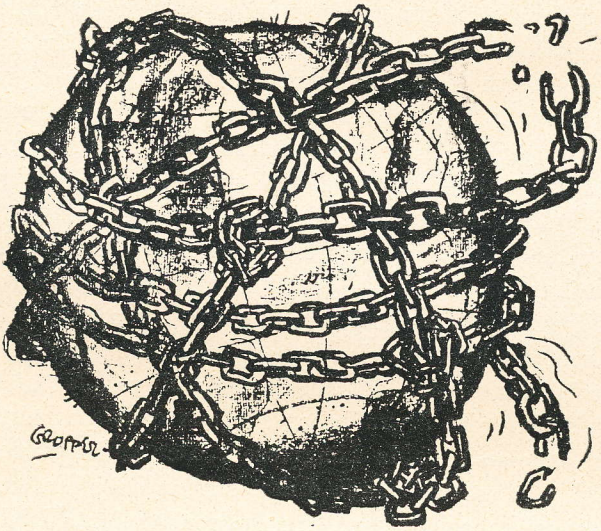

Befrielsens timma.
(Gropper. Liberator.)

Andra Internationalen hade sin uppgift, sin tid, svarade mot sin kapitalism, tillhörde sin fas av klasskampen. Så föll den när den måste falla, lämnande efter sig sin vanmakts minne och samtidigt i sina bästa element brodden till en ny starkare internationell organisation. Tredje Internationalen, Kommunistiska Internationalen växte fram ur den brodden — och ur imperialismen, ur världskriget, ur den fullt aktuella revolutionsepoken.

Kommunistiska Internationalen är bara två år gammal, men dess växt och betydelse i historien är stadd i oerhörd stegring.

På den första grundläggande internationella kongressen i Moskva 1919 följde den andra, 1920, där man avgränsade plattformen och drog upp villkoren för medlemskap. I sommar har så följt den tredje Moskva-Internationalen, en i månader samlad och arbetande jätteförsamling om tusen personer från alla världens land. Ännu föreligger ej allt materialet från denna kongress så samlat, att vi kunnat ge våra läsare en sammanhängande grundlig redogörelse. Tills så kan bli fallet i nästa månads nummer må här i yttersta korthet göras några kommentarer.

Andra Internationalen var en valinternational, aktiv då det gällde röstförvärv i de borgerliga parlamenten, men mellan valen och valmanskårens uppbyggande en korresponderande pappersorganisation. Kommunistiska Internationalen är en kampens international, som född i revolutionär kamp i fortsatt strid utbildar teori och taktik. En levande organism, en stor kämpande här.

Den borgerliga skendemokratins lakejer förfasar sig över, att denna kämpande här är så "odemokratisk", så strängt centraliserad. Men det är just dess styrka. En slagfärdig armé måste vara en enda vilja, en till det yttersta discliplinerad kraft. Äntligen har vi också — genom förhållandenas revolutionära tryck — kommit därhän, dit varje verkligt kampparti måste komma, att vi över hela världen är ett enda stort likformigt kommunistparti, där ej den nationella avdelningen får själv avgöra sin politik utan alla är underkastade den centrala ledningen och den av alla delarna valda kongressen. Den olika utvecklingen i olika land gör arbetet något olika, ställer de olika kommunistpartierna i olika arbetsfaser, men vägen är för alla densamma.

Och vägen — ja, den ligger klart utstakad, klart som aldrig någonsin förut i världshistorien en internationell rörelse haft sin väg klar. I den väldiga uppgörelse mellan besittande och egendomslösa, mellan kapitalistisk vanvettshushållning och kommunistisk organisation av värdsekonomin, som just nu utkämpas över hela vår planet, är det kommunismens uppgift att gå i spetsen för den senare, för mänsklig organisation och mänskligt förnuft. Att leda massorna i den väldiga och — sådan historien gör den — brutala kampen. Att söka samla massorna och så bli, vad vår international redan i stor utsträckning hunnit bli på dessa två år, en massornas, ej små sekters international. Vår uppgift är, så som sommarens Moskvakongress utstakat den, att erövra majoriteten av de arbetande massorna. Det sker genom att pro-

pagera men framför allt genom att vaket och intelligent utnyttja tidens egen propaganda, ta hand om varje spontan massaktion, vare den än så liten, avslöja höger- och centersocialisternas svek eller oduglighet som arbetarerepresentanter och så från komunistiskt håll ta ledningen. Förvandla oss i kamp till proletära masspartier. Utnyttja alla möjligheter att erövra allt vidare kretsar av nu försumpade och sovande arbetare. Aldrig av hänsyn till slutkampen och diktaturen förakta vardagens små strider. Gå ut från konkreta situationer. Arbeta praktiskt i varje aktuellt fall, för varje aktuellt dagskrav. Tills alla de små aktionerna flyter samman i den av tidsläget mognade stora gemensamma revolutionsströmmen.

Så går Kommunistiska Internationalen fram, stark genom sitt samband med tiden själv och mänsklighetens vitalaste behov, stark ytterligare genom att den klart ser och hänsynslöst råder bot på rörelsens egna fel och brister. Sin livskraft visar Kommunistiska Internationalen just genom sin rent förbluffande självkritik. Aldrig har Andra och $2^1/_2$-internationalernas primadonnor, en Vandervelde, en Longuet, en Scheidemann, en Friedrich Adler, så lugnt och skarpt kritiserat felen i sin egen verksamhet. Känsligt inregistrerar vår exekutiv och kongress var det brister, var det går på sned i vår stora organism. Så utfärdas stödjande råd och order åt de olika partierna. Vid sommarens kongress ägnade man mycken tid till att kritisera och leda in rörelsen rätt i Tyskland, i Italien o. s. v. Teserna och resolutionerna är fulla av kritik. Och att märka är, att våra ryska kamrater i st. f. att i förment eget intresse hetsa de västeuropeiska partierna till förtidiga revolutionära åtgärder ivrigt varnat Västeuropa för kupper och obetänksamheter. Sådan politik är styrkans.

Gick sommarens Moskva-kongress åt höger eller åt vänster? Vann de moderata elementen eller de extrema? Kongressen gick klart marxistiskt fram, avskilde obönhörligt de centralistiska element, som likt Levi i Tyskland ej vill låta disciplinera sig under helheten, men samtidigt tog den välgörande avstånd från alla anarkosyndikalistiska strömningar som hotar från folk, som kanske för tre år sen var krigschauvinister och nu blivit ytterligt nyfrälst ivriga revolutionärer. Obevekligt luftades och avslöjades vulgärsyndikalismens negativa hållning. Höger eller vänster — det beror på den kommande utvecklingen själv. Internationalen har gått rakt fram. Har gjort precis vad en kämpande armé har

att göra, rustat sig för vad tid och kamp som förestår. Ger tiden offensiv i stort, så tar vi den. Ger den tillfälligt lugn och en avmattning i tempot, så gör vi det bästa även av det. Alltid initiativet!

Andra och $2^1/_2$-internationalerna är ingenting annat än de politiska uttrycken för småbourgeoisins upplösning i tidernas väldiga kamp. De är splittringsrörelser, de upplöser arbetarnas internationella front. Kommunismen åter är i virrvarret den samlande kraften, den makt som redan framgångsrikt gripit socialismens av höger- och centersocialister förrådda fana och för den vidare mot målet: arbetarklassens fulla seger genom diktaturen. Och den är så betydelsefull, denna makt, inte bara därför att den är enhetlig och fast organiserad som aldrig förr. Den är dessutom en verklig International, ty dels bygger den samtidigt opp en stor röd facklig världsrörelse, dels har den fast förbund med två väldiga grupper av den förtryckta och arbetande mänskligheten, som den gamla Internationalen hade bra lite känning med: kvinnorna och österns folk. Liksom taktiken och organisationen, ungdomsrörelsen och kooperationen noga behandlats och förhållandet till dem reglerats, så har för första gången frågan om kommunismen och kvinnorna lagts på rätt bog: arbetarkvinnan ses ej som en för sig utanför rörelsen stående varelse att ägna lite specialagitation och separatintresse, utan hon betraktas som kamrat i enlighet med hela vår nya syn, som ser den arbetande människan, kamraten, ej könsvarelsen.

Och vad inryckandet av Indien, Kina och det övriga Orienten betyder för en proletär världsseger, fattar envar. Utan dessa stora länder — flera gånger om så stora som vårt Europa — är "världsrevolutionen" ingen världsrevolution. Med dem och först med dem, de stora gula folken och alla de nu utsugna kolonialländerna, blir kampen något annat än ord. Så som i dessa dagar det engelska världsimperiet knakar i sina fogar, visar det den avgörande vikten av att ha de färgade slavarna med i de europeiska slavarnas led. Utan dem spelar vi en rätt liten roll i historien om människans frigörelse. Med dem har vi vår hand mänsklighetens framtid!

DEN KOMMUNISTISKA PRESSENS UPPGIFTER

Av ADALBERT FOGARASI

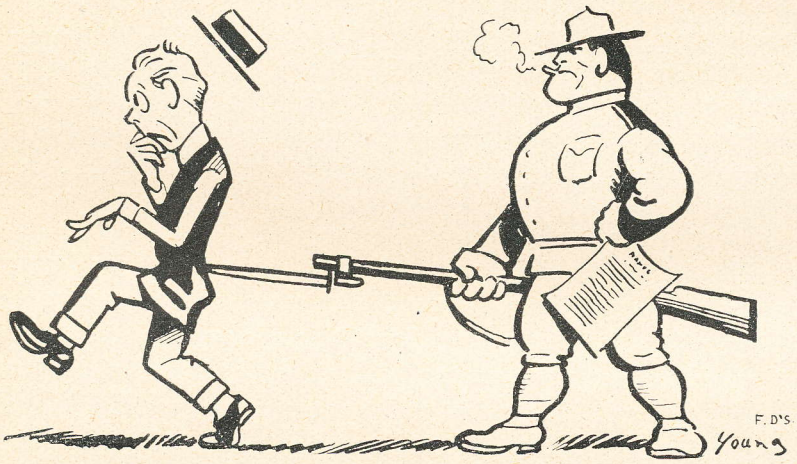

Modärn patriotism.
(Young, Liberator.)

Ändamålet med följande artiklar är uteslutande av praktisk natur. De är skrivna i syfte att tjäna som utgångspunkt för internationellt meningsutbyte över den kommunistiska pressens vägar, medel och mål. Och för att redan från början ge lösningen av den föreliggande praktiska uppgiften något resultat synes det nödigt fastställa den synpunkt ur vilken uppgifterna, sedda i sammanhang med den kommunistiska rörelsen, kan uppfattas.

1. Den kapitalistiska och den kommunistiska pressen.

För att kunna urskilja den kommunistiska pressens karaktär — ävensom förhjälpa den till en sann karaktär — måste denna press noga skärskådas i sitt motsatsförhållande till den kapitalistiska. Motsatsförhållandena blir i regel endast beteck-

nade med borgerlig och proletärisk press. I dessa artiklar kommer med avsikt att brukas andra uttryck eftersom det också ges en kapitalistisk press, vilken skrives för det s. k. halvproletariatet och proletärer, och det faktiskt är så, att vår kommunistiska press endast till en del kan sägas vara identisk med det proletäriska.

Den kapitalistiska pressens karaktär bestämmes av följande frågoställning:

För vem skrives den?

Hur skrives den?

Och av vem skrives den?

För det första: den kapitalistiska pressen är ett ideologiskt klasskampsvapen, som den besuttna klassen använder som medel för att hålla proletariatet kvar i dess slavbojor. Användandet av detta speciella vapen skiljer sig betydligt från det hanteringssätt varpå de övriga undertryckningsapparaterna i helhetsmaskineriet handhas. Detta vapen hör inte till de omedelbara, brutala apparaterna, även om det indirekt tjänar samma syftemål. Den kapitalistiska pressens ideologiska funktion skulle ju, analogt, vara att söka i bourgeoisins klassmedvetande — något som faktiskt gäller ifråga om den kommunistiska pressens ideologiska funktion, men så är, som bekant, icke fallet. Finans- och storkapitalets press (den egentliga dagspressen) skrives icke för den egna klassen utan för de bredare skikten i samhället. Detta synes tydligast i storindustriella länder, där det "på förekommen anledning" skett förtrustning av pressen i syfte att dirigera ett flertal tidningar, med uppgift att famna över en viss klass eller hela klasser. I ena som i andra fallet är den kapitalistiska pressens tendens tydlig: behärskandet av samtliga klassers ideologi. Genom detta utpräglade maktmedel, som ock genom sin skickliga spekulation i "nuets behov" hos den speciella klassen, visar oss den kapitalistiska pressen, att dess läsekrets består av omedvetna proletärskikt såsom småborgare, bönder, ja, i många fall, även rena proletärer. Vad säger icke Matin, då den med största stolthet räknar sin majoritet av läsare bland statligt anställda proletärer, hantverkare, arbeterskor och tjänstefolk?

För det andra: den kapitalistiska pressens funktion ger den dess karaktär. Det ideologiska herraväldet över den egendomslösa och vacklande massan kan den inte i positiv mening eftersträva, enär ett öppet försvar för kapitalismen skulle fjärma mer än hälften av dess läsekrets från tidningen. Med vad den eftersträvar det är att förhindra den omedvetna massan att f å intresse för en kapitalismen motsägande ideologi. Eller kortare uttryckt: den kapitalistiska pressens främsta uppgift är att h å l l a massan i s t ö r s t a ovisshet! Denna negativa funktion fylles på så sätt, att man ockrar på massans psykologiska behov: man bedriver en systematisk befordring av okunnigheten genom meddelandet av överflöd på lärdom ur egen fatabur, samtidigt som man förtiger det rena faktumet. Samma resultat skulle nås med att — vilket understundom sker — förbjuda, bojkotta eller slå sönder den kommunistiska pressen och dess tryckerier, men denna iögonenfallande brutala form skulle endast stegra kunskapsbegäret och utveckla medvetandet hos en stor del av den vacklande massan. Därför använder man sig av en slugare taktik: man tillfredsställer läsarnas kunskapstörst fullt upp genom att utportionera egen okunnighet i sak som information, och detta i en form som syftar till att omgestalta läsarens mentalitet helt och hållet. Denna konsekvent följda avsikt består icke i påtagliga lögner, uppenbara förvrängningar o. s. v. vilket från kommunistisk sida oftast tillvitas den kapitalistiska pressen, utan fastmera däri, att man gestaltar läsarens medvetande-struktur så, att läsaren göres oförmögen att skilja sant från falskt, orsak från verkan o. s. v.; och är detta mål en gång nått kan vad som helst inpräglas i läsarens hjärna, enär denna efter en dylik uppmjukning är som en mjuk vaxklimp. För att nå detta måste läsarens medvetande hållas i ett tillstånd av osäkerhet och svindlande kaos. Och faktiskt är den kapitalistiska pressen inriktad på att förtaga sin läsekrets varje möjlighet till kritisk kontroll av allt det som mänges in i den oöverskådliga virveln av "dagssanningar" i små och stora frågor. Ett annat viktigt medel är att avleda eventuella intressen och skapa nya behov. För att avvärja den möjliga faran, som består i, att alla dessa halvproletäriska skikt genom aktgivande på världshändelserna kan bli medvetna om sina reala klassintressen, gäller det att få läsarens medvetande avpolitiserat. Den kapitalistiska pressen har sina sensationsspalter, i vilka ruskiga rättegångar, äventyr

och dylikt röres till lämpligt näringsämne åt den okritiska massans lägre instinkter: detta förtar på ett förträffligt sätt tanken på egna klassintressen.

Man försvarar detta med, "att man endast tillmötesgår sina läsares önskningar och behov".*

På detta sätt uppnår kapitalistpressen att vidmakthålla det vildaste kaos i sina läsares tankevärld. Detta kaotiska tanketillstånd är inte blott lämplig jordmån för de grövsta lögner, vilka en något så när sund människa vid första eftertanke kastar ifrån sig, utan tjänar även det målet att paralysera varje minimum av sanning, som denna press måste släppa fram vid vissa tider. Men dessa försiktigt utportionerade och väl strukna matskedar sanningsenliga meddelanden är icke att tillskriva någon moralisk ångerkänsla hos redaktionen ifråga för all den medvetna falskhet och grova förvrängning av fakta som blandas in i de av 99½ % osanning och ½ % sanning bestående meddelanden med vilka man varje dag bombarderar sina läsares medvetande. Nej, grunden härtill bör sökas i att arbetarpressen finnes till, om ock icke i eget land så i grannlandet. Den naiva massan har skänkt kapitalistpressen ett visst mått av troskredit, och denna kredit måste, som all kredit, gottgöras till en viss grad, även om denna gottgörelse i månget fall närmast kan liknas vid den bottenlösa skuld i vilken de kriget förlorande staterna nedsjunkit. Givetvis finnes det vidsynta kapitalistiska pressmän, som fullt förstår vilket vida mäktigare klasskampsvapen sanningen är, liksom ock för det mänskliga medvetandets natur mera passande, än lögnen i alla dess former — då denna till sin natur är en hotande fara för den egna parten. Inseende detta kan någon enstaka gång en i lögnsnaran illa klämd individ ge från sig ett nödrop efter sanningstrogen objektivitet. Hör Matins av 21 juli förtvivlade rop: "ack, om Associated Press bara under en enda dag lät bli att kabla oss sanningen rent motsägande telegram." Tro nu bara icke, att det från Matins sida ligger någon ånger

---

* Hur pass långt det i detta hänseende gått, även med den socialistiska pressen, visar den amerikanska och till och med den förträffliga Daily Herald, som brukar på framträdande plats ha spaltlånga referat av ruskiga mord och självmord.

Frihetsbudskapet till Orientens kvinnor!
(Sovjetrysk affisch för agitation i Asien.)

över att man från Matin laborerat med "sanningen rent motsägande telegram", — nej då!

För det tredje: den kapitalistiska pressens struktur fordrar en särskild personstab. Specialist-journalister. Det är icke så, som ofta antydes, att dessa journalister skapat pressen, snarare tvärtom. Här förefinnes samma avlägsningsprocess mellan individ och arbete som Marx klarlagt i den ekonomiska arbetsprocessen. På samma sätt som den kapitalistiska produktionen förvandlar arbetaren i ett produktionstillbehör, förvandlar pressen journalisten i blott och bart ett ting. Givetvis spelar "personens ekonomiska karaktärsmask" (Marx) en stor roll i denna process, som tydligt avspeglar det kapitalistiska systemets väsen i utplånandet av allt människovärde.*

Journalisten är specialist; hans kvalifikation är av egenartad natur. Hans kvalifikation består inte i någon speciell kunskap på något särskilt gebit av mänskligt vetande och kunnande, snarare i att kunna skriva om "allt mellan himmel och jord". Under hans penna förvandlar sig teorier, fakta, egna och andras (hans egna åsikter motsägande) åsikter till tidningsmaterial, d. v. s. medel till ideologisk behärskning av massans medvetande. Systemets lagar sörjer för, att journalisten faller för verkan av dessa, något som han under det mekaniska förrättandet av sitt arbete med att förvandla varje andlig bild t i l l s a n n i n g icke märker. Denne allskrivkunnige journalist ser genom att ställa sig utanför allt som sker i sin formella förmåga att kunna säga sin mening om allt en materiell makt. Liksom byråkratin stundom upphäver sig till en egen makt, liksom officersspecialisterna för ett tillfälle kan rycka makten från kapitalisterna själva, så kan även journalisten bli en makt om ock i mycket mindre dimension. Uttrycket blir till väsen, medlet till mål, och vid processens slut står journalisten som en självständig makt bredvid de övriga samhälleliga samhällsmaktfaktorerna (Clemenceau).

---

* I detta sammanhang tydliggöres hur impotent den sedliga förtrytelsen måste bli hos fåtalet ärliga intellektuella gentemot den samvetslöshet som karaktäriserar "journalisten i allmänhet". Oförmögna att skilja orsak från verkan tror de, att vår tids korruption är journalisternas verk. Under sådana omständigheter blir det av Kierkegaard i hans förtvivlan ställda kravet på nedskjutning av alla journalister av ingen praktisk betydelse. Den opersonliga kapitalistiska mekanismen utväljer i deras ställe, ur "journalistreservarmén", nya ersättningsjournalister.

En mera djupgående analys av den kapitalistiska pressen på den historiskt-materialistiska samhälls- och medvetandelärans grund hör icke inom denna ram. Karaktäristiken av den kapitalistiska pressen var dock nödvändig, enär dess ovan beskrivna kännemärke är av fundamental betydelse för skapandet av en verklig kommunistisk press.

2. Den kommunistiska pressens uppgifter.

Den kommunistiska pressen är den revolutionära klasskampens ideologiska vapen. Dess uppgifter bestämmes för det första av den revolutionära kampens allmänna uppgifter, dess strategi och taktik, och för det andra av de speciella villkor som ålägges den i egenskap av underordnat kamporgan. I följande analys tages endast sikte på sistnämnda sats, enär den först angivna kan betraktas som ett axiom. Utgår man från dessa båda ovan angivna grundsatser, är det tydligt att uppgiften består i, att väcka till liv ett kommunistiskt medvetande hos massorna. För att fylla denna upgift måste man i främsta rummet ta sikte på att omgestalta läsarens tänkesätt och medvetande-struktur. Hittills har det varit så, att den kommunistiska pressen endast till sitt innehåll, d. v. s. i sin propaganda, skilt sig från den kapitalistiska; eljest har den, såväl till sin inriktning som sina metoder, stått på samma plan som den reaktionära, från vilken den rönt och ännu röner ett starkt inflytande. Den kommunistiska pressens reform betyder: utrensning av varje som helst inflytande från den borgerliga reptilpressen. Varje enskild praktisk ändring är värdefull endast om den tjänar det gemensamma målet.

Skillnaden mellan kapitalistisk och kommunistisk press ligger mycket djupare än man i allmänhet antar. Den kapitalistiska pressen tvingas att på mörkmansstigar smyga sin avsikt och mening i folk, något som den kommunistiska icke behöver göra. Den kan arbeta öppet för sitt mål. Reptilpressens uppgift är att se till att kunskapen i allmänhet hålles på ett lågt plan, ja, där så finnes nödigt, stegra okunnigheten. I skarpaste motsats härtill måste den kommunistiska pressen ställa sig på den enda plattform, som dess position föreskriver. Den är sanningens historiska bärare: liksom den samhällsteoretiska sannin-

gen och ideologien sammanfaller endast för proletariatets vidkommande — vilket icke är fallet för motståndarens — så måste den kommunistiska pressens grundläggande position bli en osminkad sanning och kemisk renhet från kompromissanlag.

För att undvika missförstånd måste sägas, att sannfärdighet ej betyder, att kommunisterna skulle skriva sina hemligheter — om de nu har sådana — på näsan på sina fiender. Sannfärdighet är över huvud icke något självändamål för oss, som för moralisterna, utan ett medel för målet: uppammandet av ett kommunistiskt tänkesätt hos arbetarmassan. Det skall ingalunda bestridas, att proletariatets medvetande — detta gäller även en del kommunistiskt proletariat, som ock kommunistiska intelligenser — är av den beskaffenhet, att sanningen om den kommunistiska revolutionens momentana läge skulle förefalla dem ogunstig och förorsaka pessimism. Men denna pessimism för oss endast tillbaka till ursprungskravet, att det är medvetandets inre struktur, alltså tänkesättet som måste helt omreformeras. Och vad är denna pessimism i själva verket annat än följderna av bristen på ett kritiskt sinne vid bedömandet av bärvidden hos de politiska och ekonomiska tilldragelserna? Man kommer sannerligen inte framåt, om man väntar att rycka fram med sin skoningslösa sanning tills proletariatet mognat härför. I detta hänseende är den i historien ensamstående öppenheten hos de ryska kommunistpolitikerna över Sovjetrysslands inre kriser en både beundransvärd och klok politik.

Sannfärdighet då det gäller återgivandet av fakta — även i vad som rör kommunistiska saker — d. v. s. historisk och kritisk vederhäftighet i bedömandet av fakta — är obetingade villkor för medvetandets befriande från den av den kapitalistiska pressen utbredda ideologien. Och för att kunna helt genomskåda motsatsen mellan kapitalistisk och kommunistisk press måste totalitetssynpunkten bli framåtskridande.* Utveckla totalitets-

---

* Det är klart, att de genom sanningsbegreppets förhållande till totaliteten uppstående kritiska betänkligheterna mot ovan använda uttryck som "sanning" och "sannfärdighet" utan vidare åsidosättes. Här utgås från de ursprungliga fakta, från vilka detta materials ideologiska tydning först kan höja sig. I detta andra sammanhang blir begreppet sanning naturligtvis obrukbart: dess kriterium ligger inte i de historiska enskildheterna utan i den kommunistiska terorins och praktikens gemensamhet.

medvetandet, ge lärdom, åskådningar och meddelanden i ett ordnat sammanhang, i vilket varje del har samband med den andras, så att även den minsta underrättelse genom sitt förhållande till kommunismens grundsanning erhåller sin mening och tjänar denna grundsanning med att ständigt väcka nya levande föreställningar det är uppgiften!

Medan den kapitalistiska pressen skingrar läsarens klasskampsintressen åt alla håll, bör den kommunistiska pressen koncentrera läsarens intresse på klasskampens grundläggande problem, sammanfoga de till form som innehåll olika föremålen och infoga dem som element i kommunismens enhetliga världsbild. Att detta icke får ske på bekostnad av livligheten — här menas icke en livlighet identisk med ett expressionistiskt färgkaos — är självklart. Därav följer, att de enskilda delarna och rubrikerna måste bringas mera i samband och bättre till varandra än vad hittills varit fallet. Den på intet område organiserade underrättelsetjänsten måste främst organiseras och därtill så, att de inströmmande enskildheterna bringas i samklang med de politiska och ideologiska artiklarna. Man kan inte i fortsättningen bara gå på som hittills, bara apa efter den kapitalistiska reptilpressen och hopa oöverskådligt material i vildaste kaos i samma tidning. Utan kommentarer klipper man notiser, dels från kommunistisk källa, dels direkt ur reptilpressens agenturer och sätter dem sida vid sida i vildaste och argaste kaos.

Den korta, i samklang med den kommunistiska allmänsynpunkten orienterade kommentaren till underrättelserna är en elementär fordran för den kommunistiska pressen då den är det viktigaste propagandamedlet. Goda exempel finns i Reichenberger Vorwärts, Genfer Avant-Garde och i synnerhet i Oberschlesische Rote Fahne. De spaltlånga teoretiska utredningarna har tvivelsutan ett högt värde men utan sammanhang med dagsfrågor och djupgående dagsintryck b l i r de utan värde. Man kan peka på såväl Ordine Nuovo som Il Communista — överhuvud taget alla italienska tidningar är nästan bara longörer.

Här måste en fundamental men hittills mycket försummad uppgift påtalas: demaskeringen av den kapitalistiska pressen. Vi befriar läsaren fortast från den kapitalistiska pressens inflytande om vi dagligen påvisar hur denna press betjänar sig av lögnen och provokationens metoder i sättet att meddela nyheter.

Avslöjandet av den kapitalistiska pressen är av högsta betydelse. Och för den stora massan är det hundrafalt påtagligare om den även får sanningen om hur den socialdemokratiska pressen utkolporterar reptilagenternas grova lögner om Sovjetryssland. Här är ett verkningsfullt kritikfält. Det är nog att erinra om vad Daily Herald drog fram angående den engelska polisens medverkan till de förfalskade Pravda-numren i London. Ett annat exempel. Tjitjerin måste varje dag bråka med dementier. Om läsarens medvetande blev kritiskt, behövdes inte detta sisyfusarbete, som inte tycks taga någon ända. Lyckas det genom gripbara bevis slå ned dessa lögner, så rubbas läsarens förtroende för reptilpressen, och då kommer inom kort den tid då alla dementier från Sovjet är överflödiga. Den kapitalistiska pressen söker på allt sätt spekulera i läsarens okunnighet och oförmåga att läsa en tidning, men vår press' politik måste vara omvänd: sanningskravet och förmågan att kunna läsa en tidning är första hållpunkten! Och nu gäller frågan: för vem skrivs den kommunistiska pressen?

Man måste opponera sig mot den doktrinära uppfattningen, att den kommunistiska pressen endast skulle skrivas för kommunister. Tvärtom: pressen är det verksammaste medlet, med vilket den vacklande massan ska vinnas, om blott man förstår att hantera det. Vad gäller demaskeringen av reptilpressens nyhetsförmedlingssätt, så rubbar man småborgarnas förtroende för densamma och detta är det viktigaste, ty utan detta skikt får reptilpressen aldrig fram den s. k. allmänna meningen. Till klok strategi hör inte bara samlandet av egna truper utan fastmera största möjliga bräcka i motståndarens "moral" före själva sammanstötningen. Man måste därför framarbeta en moralpsykologisk atmosfär, som väsentligt bidrar till den kapitalistiska ordningens fall.

Frågan för vilken den kommunistiska pressen skrives är även innanför de kommunistiska partierna en omstridd fråga. Den tangerar ju också de kommunistiska läsarnas förbildning, behov och ideologiska mognad, saker som inte bildar någon enhetlig materia, då ju dessa läsare kommer från de mest olika lager. Det nyligen skarpt betonade kravet på att skriva så att alla läsare förstår allt, vilket inte är att jämställa med kravet på klarhet och redig tankegång i skrivsättet, vore naturligtvis riktigast,

men ännu är det en utopi. För att lösa den knuten fordras en oerhörd apparat, men man bör sträva dithän. Därav följer dock icke, att de artiklar som avhandlar kommunismens väsen och icke kan skrivas i en för a l l a tillgänglig form, ej ska skrivas. Meningen är endast den, att man inte ska förväxla den kommunistiska pressens olika uppgifter och göra det hela till ett virrvarr. Här blir det skrivare och läsare, som i fördomsfritt samarbete ska röja undan svårigheterna. Framdragandet av läsaren till medverkan i pressen är ett viktigt medel. I detta hänseende kan tjäna som exempel och mönster förut nämnda Oberschlesische Rote Fahne, den utomordentligt redigerade kommunistiska bondetidningen La Voix Paysanne samt de i Ordine Nuovo av arbetare författade artiklarna över utvecklingsgången av förhållandena inom fabrikerna. Dessa lärorika försök med att åtminstone tidvis skifta roller förkortar distansen mellan kommunistisk läsare och skriftställare.

Kvar står den frågan, som till sin praktiska lösning är den svåraste enär den utgör grundförutsättningen för hittills analyserade och kommande reformer: vem ska skriva den kommunistiska pressen?

Den kapitalistiska pressen skrives av journalister. Frågan är nu, om även den kommunistiska pressen ska i fortsättningen skrivas av journalister? Svaret lyder: det finnes inga kommunistiska journalister eller det skulle åtminstone inte finnas sådana. Journalisten som specialist motsäger vad i första delen sagts om den kapitalistiska samhällsordningen, och om den kommunistiska rörelsen i oförändrat skick övertager den journalistiska institutionen övertager den därmed en stor del av den kapitalistiska ideologien. Vår press är, som ovan sagts, endast ett medel i den kommunistiska klasskampen och, då den inte är skild från denna utan står i intimaste växelverkan med denna, har en journalist-specialist inget som helst existensberättigande i denna rörelse. Den kommunistiska pressen måste vara skriven, inte av journalister-partimedlemmar utan av partimedlemmar som k a n s k r i v a. Blott på detta sätt kan den faran hållas borta, som ligger i att journalistiken i den kommunistiska rörelsen blir en självständig och isolerad makt, vilket skett i den kapitalistiska samhällsordningen. Att denna fara icke är ett tomt

hjärnspöke, därom kan varje uppmärksam läsare av den kommunistiska pressen lätt övertyga sig.

Naturligtvis kan den kommunistiska pressen inte utkomma utan arbetsfördelning och man kan inte komma förbi, att de till detta arbete bäst lämpade specialiserar sig på publicistisk aktivitet, men detta får icke betyda, att de ska bli specialister i stil med borgarjournalisterna. Det skulle säkerligen ha sina goda följder om våra kommunistiska redaktörer och journalister vid sidan om denna sin befattning skötte en partiangelägenhet, vilket ofta är fallet i landsorten.

På så väl inre som yttre områden av vår press härskar vildaste kaos, mest på grund av bristen på goda förmågor, urskillnad och uppamning, vilket gör att det här ställda kravet tillsvidare blir ett framtidskrav. Dock måste redan nu de principer fastställas efter vilka reformerna ska orientera sig. Mycket kan redan ske. Vad som i främsta rummet måste ske är höjandet av våra "journalisters" vetande. Endast en verkligt skolad man är kapabel att ta ställning till alla dagsfrågor och rikta in dem under den marxistiska synvinkeln. Och i främsta rummet måste sättas nationalekonomiska studier — ekonomi överhuvud. Om något är den kommunistiska tidningens redaktion ett fält, där kontroll måste övas, så att dessa skrivherrar i kommunismens tjänst vet sin plikt och följer den, ty utan en strängt genomförd disciplin kommer man ingenstans.

Vad ovan sagts förekommer varje tänkande kamrat som en självklar sanning, men här gäller att återupprepa denna sanning tills den följes och omsättes i livet.

ARBETARPRESSENS INTERNATIONELLA NYHETSFÖRMEDLING

Av CHRISTIAN HILT

I de på andra Moskva-internationalen uppdragna riktlinjerna för Kommunistiska Internationalen framhölls också det faktum, att det för en daglig tidning nödvändiga nyhetsmaterialet befinner sig i händerna på borgerliga telegrambyråer. Men om hur den kommunistiska pressen ska befria sig från de kapitalistiska nyhetstruster, som behärskat hela världens press, hur den ska skapa sig en egen internationell nyhetsförmedling, därom sades ingenting. Såvitt jag har mig bekant, blev denna fråga heller ej behandlad på någon presskonferens i sammanhang med kongressen.

Teserna förutsätter mycket bestämda politiska direktiv för pressens verksamhet i varje enskilt land men framställer också en rad tekniskt ekonomiska uppgifter, där internationella direktiv, gemensam medverkan och organisation är minst lika nödvändiga. Så exempelvis gemensamt anskaffande och förmedling av papper, maskiner, tryckerimaterial, färger, klichéer och slutligen och ej minst telegram. I sitt eget intresse borde Kommunistiska Internationalen ta sig an denna sak, emedan deras lösning i hög grad kommer att underlätta de politiska uppgifternas lösning.

Vad som ligger en aktiv journalist mest om hjärtat är telegramförmedlingen. Den socialistiska pressens historia i Norge omfattar inte större tidrymd än 30 år. Men redan mycket tidigt framkastades frågan om skapandet av en självständig nyhetsförmedling för arbetarpressen. Anledningarna var flera. Främst den arbetarfientliga tendensen i de av de borgerliga telegrambyråerna i in- och utlandet levererade meddlandena. Vidare de geografiska förhållandena, de stora avstånden, de dåliga trafikmedlen, som förde till skapandet av en stark landsortspress,

anvisad till regelbunden nyhetsförmedling från huvudstaden. Saken diskuterades på partikongresser, i socialdemokratiska pressföreningen och på skandinaviska kongresserna. Men först på partikongressen 1912 kunde frågan lösas för Norges vidkommande. Här antogs budgeten för en socialdemokratisk byrå, uppbyggd på bidrag av huvudorganet Social-Demokraten och sex andra partitidningar. Denna kooperativa nyhetsförmedling har år från år visat en jämn utveckling. Första tiden sköttes alla löpande ärenden av en enda person, nu sysselsätter ensamt Socialdemokratisk Pressekontors huvudbyrå sju personer. Det har filialer i Bergen, Trondhjem och Bodö, ungefär 50 norska korrespondenter och medarbetare för jordbruksfrågor. Denna utveckling ger för övrigt bara en spegelbild av den norska arbetarpressens starka tillväxt, som framgår av följande siffror:

År	Antal partiorgan	Därav dagliga	Upplaga
1900	5	2	8,000
1909	19	7	50,000
1912	27	7	80,000
1915	32	11	120,000
1918	35	13	150,000
1921	38	14	170,000

Kanske vill man invända, att 38 socialistiska tidningar med en totalupplaga av 170,000 är för lite i ett land med sammanlagt 265 politiska tidningar av en totalupplaga av sannolikt $1^1/_2$ miljon. Men om man erinrar sig, att exempelvis Daily Herald i London bara når en upplaga av 150,000 i ett land med en befolkning av 40 miljoner, så är Norges 170,000 på ett folk om 2 miljoner ganska respektingivande. Siffrorna visar, att den socialistiska pressen i Norge har relativt 10 gånger större spridning än den engelska.

*

För arbetarpressen i Norge har de ekonomiska förhållandena alltid varit utomordentligt svåra, och det var därför helt naturligt att man sökte vidare utbygga nyhetsförmedlingen genom samarbete med den socialdemokratiska pressen i Sverge och Danmark. Dessa försök har emellertid allt hittills misslyckats. När år 1914 världskriget utbröt, blev behovet av meddelanden utifrån så starkt, att man måste företa åtgärder till dess stillande.

— Har vi inte gett er rösträtt? Vad bråkar ni då om?
(Liberator.)

Till att avlöna egna korrespondenter i de europeiska huvudstäderna saknades pängar. Man måste nöja sig med att anställa korrespondenter i Stockholm och Köpenhamn och lät dessa sända inte bara det svenska och danska nyhetsmaterialet utan också de viktigaste specialtelegrammen från London, Paris, Berlin o. s. v. till de borgerliga tidningarna i Stockholm och Köpenhamn. Åtgärden var inte särdeles tillfredsställande men i alla fall bättre än ingenting. Den bestod också i sex år — till 1920.

Redan år 1919 försökte man upprätta en direkt telefonförbindelse mellan Socialdemokratisk Pressekontor och en korrespondent i Berlin, men försöket måste av olika skäl uppges. Först i början av år 1920 mottog Socialdemokratisk Pressekontor de första regelbundna direkta telegrafiska meddelandena från län-

der utanför Skandinavien. Man lyckades nämligen av telegrafledningen få tillstånd att öppna en radiotelegrafisk förbindelse med Moskva för utväxlande av presstelegram. Något senare samma år träffade Socialdemokratisk Pressekontor en överenskommelse med Daily Herald, enligt vilken dennes huvudredaktör dagligen skulle sända telegram till Norge och Daily Heralds korrespondenter i Berlin och Wien var förpliktade att skicka alla för Daily Herald avsedda telegram även till oss. Senare träffades samma överenskommelse även med den engelska tidningens korrespondent i Rom. Socialdemokratisk Pressekontor har dessutom anknutit bytesförbindelse pr post med den kooperativa arbetartelegrambyrån Federated Press i New York, med Kommunistische Pressedienst i Berlin och med en rad Rosta-avdelningar. Från Paris erhåller vi en korrespondens pr månad.

*

Arbetarpressen i Norge har på så sätt lyckats att mycket starkt organisera den nationella nyhetsförmedlingen och likaså den skandinaviska samt ta de första internationella stegen. Tillfredsställande är detta arrangemang dock ännu på långa vägar ej, av ekonomiska och tekniska skäl. Norges arbetarpress arbetar nämligen ännu alltjämt under svåra ekonomiska förhållanden och kan inte offra mycket på sina telegramkonti. Utgifterna för utlandstelegrammen har varit (i kronor):

1914	3,000
1917	3,200
1919	7,600
1920	12,000
1921	22,000

I den sista summan (1921) tillkommer utgifterna för telegrammen från Moskva. Om man betänker, att en enda amerikansk daglig tidning kan ha en årsutgift av $^1/_2$ million för utländska telegram och korrespondenter, förstår man vilken försvinnande liten utgift norska partipressen har på detta konto. Och dock kan det nuvarande arrangemanget upprätthållas endast genom Daily Heralds tillmötesgående och de gynnsamma valutaförhållandena. För att åstadkomma någotsånär tillfredsställande internationella förbindelser åt norska partipressen fordras minst fem gånger den för 1921 utbetalta summan. Om svenska och

danska kommunistpressen kunde överta sin del av utgifterna, skulle utsikterna naturligtvis vara bättre. Men t. o. m. med ett eventuellt skandinaviskt samarbete kan man inte lösa detta problem tillfredsställande. Utan internationell organisation blir en slutgiltig lösning omöjlig.

*

Det bästa arrangemanget skulle utan tvivel vara, om den kommunistiska pressen över hela världen kunde skapa en självständig internationell nyhetsförmedling till avlösning av den desorganisation, det kaos och den planlöshet, som för närvarande råder. Hur ligger exempelvis förhållandena på detta område för närvarande i Berlin? Vi har Kommunistische Pressedienst (Kommunistiska partiets pressbyrå), en avdelning av Rosta-telegrambyrån, en avdelning av amerikanska Federated Press, Daily Herald-korrespondent och sannolikt korrespondenter för en hel rad andra socialistiska tidningar. Ett särdeles utvecklat samarbete mellan dessa institutioner och korrespondenter är dock så vitt jag vet icke etablerat. Att sådana omständigheter måste leda till slöseri med arbetskraft och pängar, är självklart, och så är förhållandena inte bara i Perlin utan också i hela den övriga världen.

Naturligtvis är den socialistiska pressens utvecklingsnivå olika i olika länder, behovet av nyhetsmaterial varierande och de ekonomiska förutsättningarna oftast små. Dock synes tiden vara mogen för ett samarbete mellan de socialistiska telegrambyråerna och tidningarna i syfte att skapa en självständig socialistisk nyhetsförmedling åt arbetarpressen. Därför borde man till behandling av denna sak och andra aktuella pressfrågor snarast möjligt inkalla en internationell presskonferens. Kommunistiska Internationalen borde ta initiativet till en sådan konferens. Eller man kunde också tillsätta en arbetskommitté med uppdrag att sätta sig i förbindelse med den socialistiska pressen i olika land och överallt undersöka behovet av en internationell telegrambyrå samt förmågan att finansiera den.

I Ryssland förefaller nyhetsförmedlingen åt den kommunistiska pressen vara glänsande organiserad genom Rosta-telegrambyråerna. Men i Väst-Europa saknas fullständigt en organisation, bortsett från några separata försök. Följden härav är för det första, att det telegrammaterial, man får från Ryssland, inte

kan distribueras så fort, effektivt och praktiskt som önskvärt vore med hänsyn till dess betydelse, så att Väst-Europas arbetare får den bästa kunskap om tillståndet i Råds-Ryssland. Vidare måste man också tänka på, att den europeiska pressen inte kan etablera någon regelbunden nyhetsförmedling med Amerika, då de transatlantiska telegramtaxorna är så höga, att sannolikt ingen socialistisk telegrambyrå eller tidning ensam torde kunna bära dem. Om vi hade en kommunistisk nyhetscentral i London, skulle denna kunna förmedla de amerikanska telegrammen till Väst-Europa och Moskva och samtidigt förse den amerikanska arbetarpressen med telegram från Ryssland och Väst-Europa genom en kommunistisk telegrambyrå, exempelvis i New York. Utgifterna måste man fördela på den socialistiska pressen i de länder, som är intresserade i förmedlingen.

För den socialistiska pressen i Skandinavien vore det mest praktiskt att få motta sitt nyhetsmaterial från Förenta Staterna, England och Frankrike över London. Förbindelsen med Tyskland borde upprätthållas medels telefon över Köpenhamn. En kommunistisk presscentral i Berlin måste dagligen kunna stå i telefonförbindelse med Wien, varigenom den bleve i stånd att samla alla nyheter av intresse från Tyskland, Österrike, Ungern, Tjeckoslovakien, Schweiz o. s. v. och expediera dem vidare till Köpenhamn, som i sin tur åter måste stå i daglig telefonförbindelse med Kristiania och Stockholm. En sådan telefonförmedling av telegram, huvudsakligen ryska, över Wien—Berlin—Köpenhamn skulle utan tvivel falla sig billigare än den nuvarande radiotelegrafiska Moskva—Stockholm och Moskva—Kristiania.

Förutsättning för ett sådant arrangemang måste vara, att exempelvis presscentralen i London tilldelades en representant för ryska, en för amerikanska, en för franska o. s. v. arbetarpressen i omfång som visar sig nödigt. För den skandinaviska pressen skulle det naturligtvis vara av stor betydelse, om man hade medel att såväl vid Rosta i Moskva som också vid eventuella telegrambyråer i London och Berlin kunna anställa en journalist med kännedom om den skandinaviska arbetarpressens behov. Men även om man inte det första året skulle ha råd att hålla sådana pressattachéer för arbetarpressen, skulle det dock vara ett betydande framsteg om nyhetsförmedlingen organiserades genom självständiga socialistiska presscentraler.

KOMMUNISTPARTIETS "ILLEGALA ARBETE" — TESER TILL DISKUSSION

Av ARDITO ROSSO

1. Får man, måste man "tala om illegalt arbete"?

Hittills har aldrig tydligt och noga talats om de kommunistiska partiernas "illegala arbete". Man har hittills t. o. m. undvikit att tala öppet därom och det av två skäl:

a) för att inte alarmera våra fiender, och

b) för att inte ge dem upplysningar om vårt "illegala arbete".

Skälet a) är löjligt, enär våra fiender i varje kommunistiskt partis program kan läsa, att kommunistiska partiet har till mål att organisera och leda "proletariatets väpnade kamp", och bara genom det är borgarklassen redan mycket mer alarmerad än några kommunistiska partier förtjänar.

Skälet b) är illusoriskt. Man må betänka, att varje armé och varje flotta offentliggör sina strategiska och taktiska riktlinjer i böcker, som vem som helst kan köpa. En armé, en flotta sörjer bara för att hemlighålla mobiliserings-, beväpnings- och befästningsplaner. Befälhavaren för en armé i aktion har inga samvetskval att låta trycka denna aktions riktlinjer i flera exemplar; då han strängt hemlighåller tid, plats och antal använda trupper, kan han lugnt presentera sin motståndare en skrift om sina aktionsplaner.

I motsats till dessa två skäl, som föreburits emot att debattera frågan om det "illegala arbetet", finns det flera andra, som tvingar oss att offentligt gå in på detta tema:

a) att framställa detta problem för den offentliga proletära meningen, att bekantgöra våra förberedelse- och aktionsmetoder för varje enskild man i den proletära massan, armén och flottan, vilka i aktionens ögonblick kommer att ansluta sig till oss utan att de förut varit politiskt eller fackligt organiserade;

b) att häva den förvirring, som råder bland medlemmarna i de kommunistiska partierna, ja, ofta bland ledarna, beträffande

det "illegala arbetet"; denna tekniska brist och förvirring är skälet till svåra fel, försummelser och misstag, som förorsakar kriser i ledningen och massorna.

Man får och måste alltså tydligt och noga debattera denna fråga, och för att börja precist och klart måste vi i stället för "illegalt arbete", som är för omfattande och vagt, sätta begreppet "revolutionsteknisk förberedelse". Låt oss nu undersöka, vilken plats den "revolutionstekniska förberedelsen" intar i varje kommunistiskt partis arbete.

2. De tre grenarna inom varje kommunistiskt partis verksamhet.

a) Politisk organisation, d. v. s. organisation av partiets medlemmar, partiets avgränsning, organisation av propagandan, kontrollen över pressen, politiskt-teoretiskt utarbetande av programmet på grundval av erfarenheter och studier. Genom sitt politiska arbete strävar kommunistiska partiet att påskynda realiserandet av sitt program i fråga om egna medlemmars och den proletära massans internationella och nationella politiska läge.

Organ för detta arbete är centralerna, federationskommitteerna och de politiska sektionerna.

b) Fackligt arbete. Inom alla i fackliga grupper organiserade arbetar- och bondemassor, i organisationerna för inbördes hjälp, i konsumtionsföreningarna och fabriksråden måste kommunistiska partiet arbeta på att få de fackliga organisationerna omedelbart beroende av partiet. Till varje pris måste det kommunistiska partiet bemöda sig att undanrycka de proletära massorna från socialdemokratins inflytande och föra in dem i en klasskamp av utpräglad form. Organ för detta fackliga arbete är: fackliga kommittén jämte centralen och federationerna, de kommunistiska grupperna i periferin.

c) Revolutionsteknisk förberedelse. Kommunistiska partiet måste förbereda sina medlemmar och den proletära massan för revolutionen, inte bara andligt, politiskt utan också materiellt, tekniskt. Partiet måste äga en fullständig organisation, i stånd att i praktiken överföra dess programs huvudpunkt "proletariatets väpnade kamp". Organ för detta speciella arbete kan varken vara partiets centraler eller federationerna och sektionerna, än mindre de fackliga kommittéerna och de kommunistiska grupperna. Det måste så i centrum som i periferin finnas speciella organ för denna speciella uppgift.

3. Erövringen av makten och styrkeproblemet.

Beträffande sin verksamhets tre grenar måste varje kommunistiskt parti i förväg så lägga upp sin arbetsplan, att de kan utföras parallellt.

I den aktuella historiska perioden måste de tre speciella verksamheterna placeras så invid varann, att a) och b) tjänar c).

Då maktens erövring betecknats som det främsta och mest trängande målet för den kommunistiska rörelsen, står varje kommunistiskt parti inför den oavvändbara nödvändigheten att lösa styrkeproblemet.

Illusionen att vinna makten på valdemokratins väg eller genom frivilligt överlämnande måste betraktas som absolut förlegad och kan i varje fall ej finnas i ett kommunistiskt partis leder.

I det aktuella historiska ögonblicket är den internationella bourgeoisin politiskt och militärt organiserad, inte endast till försvar av sin makt utan också till angrepp mot proletariatet och därmed mot kommunistiska partiet.

Styrkeproblemets lösning är därför inte bara en historisk uppgift, förknippad med förverkligandet av kommunistiska partiets program utan helt enkelt en trängande nödvändighet för försvaret av dess medlemmar och hela proletariatet.

Detta är skälet till, att varje kommunistiskt parti måste lägga upp sin arbetsplan så, att den politiska organisationen och den fackliga aktiviteten ställes till förfogande åt den revolutionstekniska förberedelsen.

4. Bristande teknisk förberedelse och förvirring ifråga om den kommunistiska rörelsens uppgifter.

En översikt över de kommunistiska partiernas arbete ifråga om den revolutionstekniska förberedelsen och särskilt då detta gäller nygrundade kommunistpartier kan inte annat än avslöja en stor brist i den tekniska förberedelsen och en utomordentlig förvirring i fråga om uppgifterna.

Sådana brister är orsak till många kriser, vilka till den revolutionära aktionens skada visat sig hos en del kommunistiska partier eller grupper och som inte bara och inte så mycket är konsekvensen av politisk brist på beredskap eller brist på revolutionära medel.

Många ledare skulle, om de haft de nödiga organisationerna till förfogande, om de vetat "hur" de bort handla, undvikit fel,

avvikelser, försummelser. I st. f. att tillstå de tekniska bristerna tar man ofta till ordstrider och allehanda prat.

Det finns f. n. kommunistiska partier, som arbetar tämligen bra ifråga om den politiska förberedelsen och det fackliga arbetet men fullständigt försummar den centralaliserade organisationen av de revolutionstekniska förberedelsen.

I några av våra centraler och i exekutivkommittéerna finns det ingen enda person lämpad för detta förberedelsearbete, och å andra sidan sörjs det inte för att få sådana personer ur massan.

Många nuvarande kommunistiska ledares tekniska oerfarenhet kommer därav, att de alla gått i skola i socialdemokratin, där man inte kände någon annan teknisk organisation än den för valen. Dessa våra ledare kan genom studier och politiska erfarenheter ha förvärvat sig ett kommunistiskt medvetande men någon revolutionsteknisk förmåga har de inte kunnat skaffa sig.

Följden av den tekniska erfarenhetsbristen är förvirringen i fråga om uppgifterna, som gått så långt, att man trott, att de politiska sektionerna eller de kommunistiska grupperna kunde utöva någon aktivitet i den revolutionstekniska förberedelsen eller aktionen. Det är tvärtom klart, att verksamhet av och anlag hos en ledare för en politisk sektion inte har något att göra med verksamheten av och anlag hos en förberedare av och kommendant över aktionsgrupper, och det är logiskt att så hemliga och farliga funktioner inte kan anförtros åt så lätt anträffbara organismer som partiets centraler och sektionskommitteerna.

Inte heller de kommunistiska grupperna får förväxla sig med aktionsgrupperna: den kommunistiska gruppen är språkröret för partiets politik och paroller ute bland arbetarmassorna, i vars mitt det grundats och verkar; den består uteslutande av medlemmar av partiet eller ungdomsförbundet och kan därför ha som medlem en gammal 60-åring eller en höftlam 16-åring, människor alltså som inte har något att göra med aktionsgrupperna, speciella organismer av speciell form och för speciella funktioner.

5. Revolutionens tekniska problem.

Det är nödvändigt, att varje kommunistiskt parti, varje central i sin arbetsplan sätter i främsta rummet revolutionens tekniska problem. Detta problem har en egen karaktär, och om det också är på det intimaste förbundet med det politiska och fackliga revolutionsarbetet, har det sina uteslutande egna förutsättningar.

Utnyttjandet eller skapandet av den revolutionära situationen, valet av ögonblicket för handlingen är problem som måste överlämnas åt den politiska partiorganisationens kompetens. Men det tekniska förberedandet av elementen i den revolutionära handlingen, rörelsens ledande, är tekniska problem, som måste överlämnas åt revolutionsteknikernas kompetens.

Varje kommunistiskt parti är förpliktat att klart för sig uppställa det tekniska problemet och bemöda sig att lösa det genom speciella organ och speciella organisationer.

Icke partiets centraler, icke fackföreningskommitteerna bör och kan lösa det tekniska problemet, utan det måste bildas en speciell teknisk kommitté, ledd av en politisk, av centralen tillsatt förtroendeman men bestående av revolutionstekniker. Denna centraltekniska kommitté såväl som dess förmedlande och yttersta organ måste alltid bildas med den politiske förtroendemannen i spetsen under medverkan av revolutionsteknikerna.

Revolutionens tekniska problem har säkerligen hos olika folk en särskild karaktär, beroende av landets allmänna politiska läge och arten av de väpnade militära krafter, som står vederbörande regering till förfogande.

I allmänhet kan man dock påpeka:

a) nödvändigheten att hela förberedelsen planlägges och utföres så, att propagandan för dess mål och huvudsakliga metoder föres öppet och djärvt men att definitiva data, platser, personer och tider fullständigt hemlighålles. Denna nödvändighet är inte mindre i länder, där skenbart ingen makt kan ställa sig emot revolutionen, där frihet synes råda.

b) fördelen av att dela upp det tekniska problemet i två särskilda grenar. Den första sysslar med problemet det egentliga och verkliga revolutionära kriget eller medborgarkriget, oundgängligt för bibehållandet av proletariatets makt, frågan om den röda armén. Denna sida av problemet kan säkert inte lösas under borgerlig regim, och i denna riktning kan intet annat göras än förbereda studier och vidta allmänna åtgärder för övergången till det proletära väldet.

En andra gren av nämnda tekniska problem sysslar däremot med erövringen av makten, den första revolutionsrörelsen eller bättre sagt resningen. För denna speciella uppgift kan och måste förberedelser göras också under rena borgarväldet. Och just på detta område måste den revolutionära förberedelsens tekniska or-

gan utveckla aktivitet, just detta är det väsentliga tekniska problemet som måste lösas.

Vid det problemets lösning bör följande principer leda oss:

1. Nödvändigheten att skapa ett enhetligt förberedelsesystem för hela nationen. Finna normer för en enhetlig taktik, som principiellt måste antas av samtliga organisationer.

2. Samtliga organisationers fullständiga förbindelse. Förbindelseproblemet måste anses som högeligen viktigt och får inte försummas, om man vill skapa sig en förbindelseväg oberoende av de vanliga statliga: post, telegraf, telefon. (Ett primitivt men säkert system är brevduvor.)

3. Man bör sörja för förbindelsen mellan samtliga organisationer, som bildar ett lands kommunistiska parti, och de hos grannfolken, en förbindelse inte bara mellan centralerna utan också mellan periferins organisationer.

Slutligen bör för det tekniska revolutionsproblemets lösning ligga till grund ett organiskt system, om möjligt användbart inte bara på nationellt område utan även på internationellt. Det nedan debatterade torde i sina huvuddrag motsvara behovet.

6. Systemet med röda stormgrupper och soldatråd.

I förväg må anmärkas, att elementen för en väpnad proletär organisation, för revolutions, för upprors förberedande och utförande kan fås från två håll: a) från arbetar- och bondeproletariatet och b) från armén och flottan.

Såväl bland arbetar- och bondeproletariatet som i armén och flottan finns det starka broddar till beslutsamt revolutionära element, av vilka kan ernås en disciplinerad och beslutsam revolutionär gärning, om de organiseras, förbindes och ledes förnuftigt.

En annan föranmärkning: I varje massaktion finns det säkert oberäkneliga element, vars värde under händelsernas lopp antar oförutsedda proportioner. På sådana element kan man endast föga räkna, när det gäller att förbereda massaktionen genom små men i handling absolut pålitliga grupper.

Med utgångspunkt från dessa båda föranmärkningar kan man i de röda stormgrupperna och soldatråden organisera och dirigera de mest pålitliga element, som finns i proletariatet, armén och flottan, det kan bildas ett allmänt aktionssystem, som är säker och djärvt, ett system som kan frammana och utnyttja alla oberäkneliga element i massan.

För detta system är det nödvändigt att bilda en teknisk central, som delar in det nationella området i distrikt och sörjer för att röda stormgrupper (grupper för den proletära aktionen) bildas i alla viktiga centra för det proletära livet och sättes i förbindelse med varann. På sina egna områden befordrar de röda stormgrupperna bildandet av (hemliga) soldat- och matrosråd.

Centralerna, som genom sina distrikts-förtroendemän dirigerar de lokala förtroendemännen, dirigerar alltså samtidigt förberedandet av de röda stormgrupperna och soldat- och matrosråden samt därigenom deras aktion.

Det ovan nämnda systemet utbygges på enklaste organisatoriska sätt, med så få hemligheter som möjligt och som kan bevaras automatiskt, försåvitt i distrikts- och gruppsystemen varje förtroendeman inte behöver känna ens data ifråga om granndistriktet eller granngruppen och därför inte beröras av dessas eventuella klickande.

Hela systemet av röda stormgrupper och soldatråd grundar sig på, att man har till förfogande alla det kommunistiska partiets krafter, d. v. s. dess sektioner och grupper samt också ungdomsförbundets grupper och slutligen de återvända krigsfångarnas proletära förbund, vilket kan lämna element till aktionsgruppernas undervisning och inövning samt kommandot över dem. Absolut princip för systemet: strängt beroende av partiets politiska åtgärder, disciplin på militärt sätt. Stormtaktik.

7. De röda stormgrupperna (proletära aktionsgrupper).

Organisationen av proletära aktionsgrupper, de s. k. röda stormgrupperna, får inte förväxlas med beväpningen av proletariatets massor, med uppställandet av röda gardet, av röda armén, ett fenomen som följer på resningens första segerrika sammandrabbning. De röda stormgrupperna konstitueras under det kriteriet, att de är de djärvaste, de mest disciplinerade i den proletära massan, de som är besjälade av uppoffringens anda, och dessa ges en fullständig beväpning samtidigt med övning och disciplin av militär typ.

De röda stormgrupperna måste uppställas i varje viktigt centrum för det proletära livet med det kriteriet att man uteslutande tar hänsyn till ifrågavarande elements kvalitet, ej deras kvantitet. De måste politiskt ledas av en förtroendeman för den lokala organisationen, taktiskt av en skicklig och modig kamrat.

I de röda stormgrupperna kan inte bara medlemmar av ungdomsförbund och parti delta, utan också de fackligt organiserade och de sympatiserande, förutsatt att de är säkra element. Uteslutet är, att här upptas medlemmar av trasproletariatet, men det måste sörjas för att i aktionsögonblicket delar av detta kan stoppas in i aktionsgrupperna.

De röda stormgruppernas uppställning medför tre problem: a) beväpning, b) övning, c) aktion.

a) Beväpningen sker på de politiska och ekonomiska organisationernas bekostnad, kan åstadkommas av soldaterna och matroserna och "rekvireras" ur militärmagasinen. b) Övningen kan ske efter det system för sportsgrupper, som är lämpligt för vederbörande politiska eller ekonomiska kommunistorganisation. Söndagsutflykter erbjuder det bästa tillfälle till övning. c) Aktionsproblemet är förbundet med platsen där de röda stormgrupperna bildas; antingen anknytes till arbetsplats eller platsen för politisk och ekonomisk organisation eller bostad. Vanligtvis är det bäst, om gruppens organisation anknytes till arbetsplatsen, särskilt i de stora företagen. De är den bästa marken såväl för aktionens förberedande som också till dennas utgångspunkt och språngbräde.

Under den tid, då arbetarna inte är i företagen, är varje organisation att föredra som är anknuten till bostaden. Bildandet av röda stormgrupper på den plats där den politiska och ekonomiska organisationen finnes är ofördelaktig, då dessa lätt kan upptäckas och angripas.

I jordbrukstrakter åter är organisationen på arbetsplatsen svårare och bör föredras den på den politiska oganisationens plats.

Vad typen för aktion beträffar, bör dessa proletärgrupper använda stormningstruppernas taktik, aktioner av små grupper, patruller o. s. v. De måste anses som de framskjutna avantgardena för varje defensiv och offensiv rörelse av proletärmassorna.

Ett av huvudmålen för de röda stormgrupperna måste vara att sätta sig i besittning av vapen och ammunition för att kunna fördela dem åt proletärmassorna och så utöka antalet beväpnade proletärer.

En särskild uppgift för de röda stormgrupperna är slutligen upprättandet av soldat- och matrosråd, förbindelsen med dessa och sporrandet till aktion.

8. Soldat- och matrosråden.

Armén och flottan inom varje kapitalistisk nation måste anses som den gynnsammaste marken för revolutionens tekniska förberedande. För armén och flottan måste varje kommunistiskt parti eller, bättre uttryckt, dess tekniska organ lösa två uppgifter: a) den revolutionära propagandan, b) upprättandet av soldat- och matrosråd.

I fråga om a) må anmärkas, att propagandan medels broschyrer, flygblad och tidningar måste drivas så, att den håller uppe soldat- och matrosproletärernas revolutionära anda och eggar dem till försvar för proletariatets aktion emot angreppen från de vita gardena och bourgeoisins officerare. I länder med "demokratisk" regim måste propagandan utnyttja påståendet, att armén är upprättad till försvar för folkmajoritetens intressen. Enär proletariatet utgör folkets majoritet, bör soldaterna försvara denna majoritet, inte det förtryckande och exploaterande borgardömet, som är minoritet. Slutligen måste propagandan ordnas så, att alla proletärer, soldater och matroser får möjlighet att upprätta råd i alla kasärner, på alla båtar och i alla hamnar, på det de i aktionsögonblicket må kunna kämpa för de proletära massorna. Denna propaganda måste vara allmän och föras så, att den också når fram till de soldater och matroser med vilka partiet ej kan få någon känning. I fråga om b) må anmärkas, att upprättandet av soldat- och matrosråd sker i syfte att organisera, disciplinera och leda de starka grupper av revolutionärt proletariat som finns i armén och flottan.

Impulsen till dessa organisationer måste komma utifrån, från förtroendemännen för de proletära aktionsgrupperna. Till dessa förtroendemän måste kommunistiska ungdomsförbundets sektioner uppge namn och adress på de unga kamrater, som fullgör värnplikt. På grundval av dessa uppgifter bör förtroendemännen sätta sig i förbindelse med kamraterna i vapenrocken, på varje plats där det finns en beväpnad avdelning samla kring sig de kommunistiska och revolutionära soldaterna och matroserna och organisera dem i ett hemligt råd. Med detta råd ska de proletära soldaterna i varje kasärn, i varje hamn, på varje krigsskepp sättas i förbindelse, en ledare ska väljas och en kommitté upprättas, vari om möjligt en man för varje avdelning i kasärnen eller varje avdelning i hamnen eller på krigsskeppet deltar. Såväl i valet av ledare som av kommitté måste kommunisterna försöka välja på-

litliga disciplinerade kamrater ur kommunistiska partiet, och i det fall att bland de revolutionära soldaterna kommunisterna är i minoritet gentemot syndikalister och anarkister och inte kan få de ledande platserna, måste de stanna kvar i rådet men sinsemellan konstituera en kommitté för sig och välja sig en egen ledare. Soldat- och matrosrådet väljer sig dessutom en militär förtroendeman, som har till uppgift att upprätthålla förbindelsen med yttervärlden och speciellt med förtroendemannen för den röda stormgruppen. Varje öppen förbindelse mellan soldater och rebelliska organisationer måste absolut undvikas, förvarandet av revolutionära skrifter i kasärnerna likaså. Å andra sidan måste ett säkert förbindelsesystem upprättas mellan kasärnens inre, resp. hamnen och krigsskeppet och yttervärlden. Problemet, som är mycket lätt för en kasärn, då man ju har fönster och murar, är mycket svårt i fråga om krigsskeppen, som förlägger sin uppehållsort än här än där. I detta fall upprätthålles förbindelsen på följande sätt: förtroendemannen för den hamn, skeppet lämnar, underrättar centralen om dess avfärd och anger den hamn, dit det far, så att centralen själv är i stånd att underrätta förtroendemannen i den hamn dit skeppet far. Centralen upprätthåller förbindelsen med råden genom samma förtroendemän för de proletära aktionsgrupperna, så att den samtidigt leder bägges förberedande och aktion.

Matros- och soldatråden har följande syften:

a) I normala tider att göra propaganda bland trupperna, lämna underrättelser om uppställningen av arméns och flottans militära krafter samt om möjligt skaffa vapen till de proletära aktionsgruppernas beväpnande.

b) Om militära grupper användes mot proletariatet, ska man försöka att till varje pris sabotera detta. Härvid måste man ägna största uppmärksamhet åt vapen- och ammunitionsdepåer samt trafikmedel.

c) I händelse av en revolutionär rörelse göres den största ansträngning att ställa avdelningar av armén och flottan till rörelsens förfogande. I detta fall övertar ledningen för soldat- och matrosrådet kommandot över de militära avdelningarna och de enskilda kommittémedlemmarna kommer att anföra de underordnade avdelningarna. Just därför måste man i soldat- och matrosråds-kommittén ha om möjligt en man för varje avdelning.

Vid varje slag av aktion från soldat- och matrosråd måste man komma ihåg, att de svårligen fullbordas spontant i kasär-

nens, resp. fartygets inre. Man måste därför ge impulsen utifrån, från icke-militära element: de proletära aktionsgrupperna.

Problemet upprättandet av soldat- och matrosråd kan ha olika karaktär. Men inom en och samma nation är det i sina huvuddrag lika. Mest betydande är skillnaden mellan stater med obligatorisk militärtjänst (Italien, Frankrike o. s. v.) och sådana med frivillig militärtjänst eller folkvärn (Österrike och Tyskland).

I motsats till vad man kunde tycka vid första anblicken gynnas upprättandet av råd i stater med obligatorisk militärtjänst och strängt militärt reaktionärt system av det faktum, att tvång och svår tjänst höjer truppernas revolutionära anda.

I stater med folkvärn och där det råder skenbar frihet i fråga om organisation bland soldaterna, måste man också upprätthålla ett hemligt system i fråga om soldat- och matrosråds-organisationerna. I de stater åter, där lagligt konstituerade soldatråd finns, måste man likaledes grundlägga hemliga råd för revolutionära syften, då de legala råden absolut inte kan komma i betraktande för den revolutionära organisationen.

9. De kommunistiska ungdomsförbundens funktion.

I systemet under kapitel VI, VII och VIII samt i allmänhet i hela arbetet på den revolutionstekniska förberedelsen har de kommunistiska ungdomsförbunden en uppgift av första rang. I det aktuella historiska ögonblicket kan man t. o. m. påstå, att de kommunistiska ungdomsförbundens funktion egentligen är den att lämna elementen till den revolutionstekniska förberedelsen.

I de proletära aktionsgruppernas organisationer är det i själva verket ungdomsorganisationerna, som lämnar de djärvaste och modigaste elementen. Varje ungdomsförbund och varje sektion ska sörja för att öva unga kamrater genom att till detta syfte bilda sportföreningar och sportgrupper, vilka måste driva övningar av militärt slag.

Ungdomsorganisationerna lämnar som sagt grundvalarna för bildandet av soldat- och matrosråd: varje ungdomsorganisation uppger namn och adress på i militärtjänst stående kamrater från platsen, var de tjänstgör o. s. v. Sedan sektionerna erhållit dessa meddelanden, överlämnar de dem till förtroendemannen för den lokala röda stormgruppen.

De kommunistiska ungdomsförbunden måste undvika att i fråga om den revolutionstekniska förberedelsen arbeta på egen

hand, ty det kunde föra till dubbelt arbete och beklagliga feltag. Arbetet måste utföras gemensamt under ledning av det kommunistiska partiet; i de viktigaste organen för den revolutionstekniska förberedelsen måste alltid en representant för den kommunistiska ungdomsorganisationen ha plats.

10. Den revolutionstekniska förberedelsen och aktionen.

Den revolutionstekniska förberedelsen utvecklar sig på centraliserat sätt genom de tekniska elementens arbete, huvudsakligen sådana som deltagit i kriget, under kontroll av kommunistiska partiets politiska förtroendemän.

Igångsättandet av den revolutionstekniska organisationen tillhör uteslutande kommunistiska partiets exekutivorgan. I allmänhet bör en dylik aktion undvikas i det ögonblick, då det inte råder någon stor ekonomisk eller politisk kris bland massorna. Den revolutionstekniska organisationens aktion ska inympas i varje större aktion av allmän karaktär, som äger rum bland proletariatets massor. Hela det under VI, VII och VIII behandlade systemet måste ifråga om massans aktion betraktas på samma sätt som en dynamitpatron i en massa explosivstoff. Utan dynamitpatronens stöt exploderar stoffet inte, liksom å andra sidan ensamt patronens explosion absolut skulle sakna varje betydelse.

En organisation av detta slag är den oundgängliga förutsättningen för varje aktion. Dock får man å andra sidan inte tro, att en sådan förberedelse måste vara fullständig och perfekt i alla sina detaljer för att man skulle kunna företa någon aktion. Det räcker tvärtom att brodden till dessa organisationer förefinnes för att i givet ögonblick företa aktionen. Just genom handlingen samlar man de nödiga erfarenheterna, och just därigenom kommer kärnan att fullständigas och förstoras.

Denna art av organisation kan och måste feberaktigt förberedas av varje kommunistiskt parti. I detta det mest avgörande ögonblicket av klasskampen, av medborgarkriget kan, om också svårigheterna och farorna kan vara stora i enskilda land, intet kommunistiskt parti undandra sig uppfyllandet av denna plikt, på vilket uppfyllande det revolutionära proletariatet väntar. Partierna i de länder, där arbetet ännu är lätt att utföra, får inte försumma en dag att fullfölja det revolutionära förberedelsearbetet, ty när den reaktionära vågen vältrar över dem kommer de att bittert sörja den förlorade tiden.

B Ö C K E R

G. Bernard Shaw.

Långlevnad och folkuppfostran.

Bernard Shaw och H. G. Wells, Englands utåt mest bekanta nu levande författare, har bägge i hög grad sysslat med sociala och politiska frågor, bägge röjt en stor livaktighet och vakenhet ända in i sina sena år. Shaw har som känt räknat sej och räknats som socialist i långa tider samt stått förstående och aktiv för bolsjevismen, Wells har visserligen ej förmått gå så långt, men har synbarligen sökt allvarligt och fördomsfritt studera Ryssland och värdsrevolutionen. Till sina många föregående arbeten i skilda ämnen (Wells ensam inemot ett 50-tal böcker) har de två helt nyligen lagt vardera en skrift, för sina författare tydligen betydelsefulla och därför också värda ett intresserat mottagande. Shaws heter Back to Methuselah (Tillbaka till Metusalem) med underrubriken En metabiologisk pentatevk (Mose fem böcker kallas tillsammans pentatevken) — förlag Constable and Company Ltd, London. Wells kallar sin The Salvaging of civilization (Kulturens ödeläggelse), och den är förlagd av Cassel and Company Ltd, London, New York etc.

Som sagt, Bernard Shaw har varit socialist i sin tankegång länge. Och i en rad glänsande teaterstycken har han med satirens vapen angripit borgarseklets avgudar och "dygder". Denna satir har varit hans storhet och hans begränsning. Nu är han ute på profetians farliga stigar, och det blir annat. Sin nya bok har han försett med en nära hundra sidor lång biologisk-filosofisk inledning om darwinism, neodarwinism, La-

marck, förvärvade egenskapers ärftlighet, utveckling, det ondas problem, Shaws egen utveckling i fråga om biologisk insikt m. m. Det är oklart vart han vill med det långa talandet, men kontentan tycks vara den, att utan religion ingen konst, folk vill ha en religion, vill ha mystik, legender, jältar etc. Och det behovet söker förf. nu fylla genom att ge människorna sin religion, den skapande utvecklingens, och till dess propaganda dikta fem fantastiska teaterpjäser. Han säger sej inte anse dem fullt lyckade, men hoppas på att yngre krafter ska kunna skapa nya bättre, och i den förhoppningen drar han så opp ridån.

Det första stycket heter I begynnelsen och spelar i Edens lustgård samt några hundra år senare, efter fallet. Agerande är Adam, som representerar det lugna lantbrukande arbetet, Kain representant för våldet, jakten, äventyret, Ormen som för Vishetens talan och Eva som företräder skapandet gentemot det maskulina förstörandet. Meningen med detta stycke är dunkel, emellertid pekar Eva med några ord om livets otillräcklighet på vad som sedan blir det centrala i Shaws pentatevk: den från Metsjnikoff ärvda idén om att det mänskliga livet sådant det nu leves aldrig hinner bli så långt som det kan och att vi med ett förnuftigt levnadssätt skulle kunna utsträcka det avsevärt. Shaw sätter nu i stället för surmjölk o. d. som enda och tillräckliga medel vår vilja.

Det blir klart redan i nästa pjäs: Bröderna Barnabas' evangelium. Nutid. Två bröder Conrad och Franklyn Barnabas har löst långlevnadens gåta. Det är inget elixir, intet yttre medel alls. Det är alltså bara att vilja. Om man vill och skapar sej behovet av att leva 300 år, så lever man 300 år! Enkelt och flärdlöst! Två framstående politici, Burge och Lubin — i vilka lätt igenkännes Lloyde George och Asquith —, infinner sej för att åt sina partier fånga in för valrörelsen de högt ansedda bröderna Barnabas. De mötes med att den enda frågan av vikt är långlevnaden och tillfrågas själva, om de vill ta till valparoll: Tillbaka till Metusalem! Lubin vägrar men den smartare Burge går in därpå. Övriga agerande är Franklyn Barnabas' dotter Savvy, ett intelligent yrväder i vanlig anlosaxisk komedistil, hennes fästman en ung pastor Haslam samt en tjänsteflicka, som visar ett förbluffande intresse för sina husbönders skrift om 300-årslevernet.

Spelet går vidare. Saken händer — år 2170 efter Kristus. Burge-Lubin, en ättling till de förut nämnda politikerna, är Englands politiske ledare. Händelseförloppet här är endast, att ärkebiskop Haslam avslöjas — jämte tjänsteflickan från förra pjäsen — ha levat sedan flera hundra år (hon går på sitt 375:e). I sin tro, att han har varit den ende som bröderna Barnabas' teori omsatts på, har Haslam för att slippa mötande stridigheter, fingerat självmord flera gånger och börjat om från början — hunnit vara ärkebiskop tre gånger, general en och president en gång. Han gifter sej med f. d. tjänsteflickan, nu innehavarinna av en hög statsanställning. I denna pjäs satiriseras en del över England och västerländsk kultur. Så har engelsmännen och européerna överhuvud förslappade släppt alla statsangelägenheter och låter dem skötas av negrer eller kineser, av vilket sistnämnda folkslag en ädel representant Confucius är

statsministerns sekreterare och samhällets värklige ledare. Han har ett obeskrivligt förakt för de vita golf-spelande tanklösa barbarerna.

830 år senare — år 3,000. En äldre gentlemans tragedi. London är nu bara en ruinhög. Från engelska imperiets huvudstad Bagdad kommer en äldre gentleman, senare ättling av Burge-Lubin, för att beskåda Irland, berömt för sitt folks rent absurda nationella frihetskrav. Den gamle härrn sitter på en kaj på irländska kusten, får en sköterska — han är en stackars "kortlivad", och numera lever folk här alltid 300 år. Daddan, en söt ung flicka på 50 år, talar med honom om livet och problemen och hon är ytterligt föraktfull mot den barnslige resenären. Slutet av detta stycke upptas av en spexartad, ironisk seance i ett världsberömt orakel på Irland, där en ledande engelsk politiker rådfrågar sej om de kommande valen, får svaret: "Gå hem, stackars dåre!" och sedan förfalskar det till att dupera valboskapen. Den äldre gentlemannen omkommer ömkligen inför en mördande blick av oraklets gudinna.

Slutpjäsen för oss hela 30,000 år fram i tiden, ända till år 31920. Så långt tanken kan nå. Vid denna tid är vår kultur så bortglömd, att man blandar ihop Jahve och Voltaire! Man lever nästan obegränsad tid. 800 år och mer. Men man föds rätt fullfjädrad, ur stora ägg. En av pjäsens personer är en nyfödd flicka, som har utseende av en sjuttonåring och livligt deltar i debatten om de mänskliga livsproblemen. "Barn?" säger hon förtrytsamt. "Jag är en hel kvart gammal!" En fyraåring ung dam slår opp sin kärleksförbindelse med en tvåårig yngling, hon har blivit för själisk att älska endast fysiskt och tvååringen har för mycket köttsliga lidelser! Resten av pjäsen är ett gruff mellan konstnärer, tills en av dem, Pygmalion, slår rekord med att skapa två levande människor. Men den ena, en kvinna, är så häftig att hon biter ihjäl sin skapare. Två 800-åringar finner kroppen och det fysiska vara en börda, en dag kommer vi att bli bara tankar. Vi kan ju leva utan svans, varför skulle vi inte kunna leva utan huvud? Och så går de agerande sin väg, en efter en, och sist uppträder ånyo Adam, Eva, Kain, Ormen och urvarelsen Lilit med några mystiska ord om människans benägenhet att övergå från kött till ren idé.

Shaws nya mystiska dramatik är som synes knappast spelbar och knappast dramatisk. En vävnad av bisarra arrangemang med här och var blixtrande infall. Men i stort beklämmnde matt.

H. G. Wells är inte dramatiker. Hans bok om Kulturens ödeläggelse är en samling föredrag och artiklar om mänsklighetens förbättring och framtid. Om Shaw förklarade, att "det finns ingen väg ut genom skolmästaren", och fruktade för dennes fördärvliga inflytande, så säger Wells: uppfostan är allt, och har en riktig kolartro på vad skollärarna i världen med lite av idealisterna påvärkad god vilja ska kunna göra.

Wells skriver för sina likar, de hederliga pacifistiska "intellektuella" och den något tänkande delen av medelklassen. I det sällskapet har han varit med på kriget, äntligen reagerat mot det, gått igenom desillusion på desillusion, släppt Wilson — vars "övergående storhet" får en släng — släpper nu Nationernas Förbund. Detta (N. F.) är i alla fall bättre än ingenting, säger man. Nej, rycker Wells opp sej: "Det är sämre än

ingenting." Och så ger han ett mycket bra och välment program för hur vi ska (och måste) befria oss frln det nationella och bli en värdsstat, bli människor, rätt och slätt människor. Han inser, att en gemensam internationell ledning och d:o politik är det centrala för oss. Och han beskriver full av tro sin lyckostat. Ingen kung, ingen värdspresident ens. Men åtskilliga internationella ministerier. Han går i detalj in på skolväsendet nu och i framtiden. Där är han specialist och har utmärkta synpunkter, exempelvis kravet på enhetlig internationell skolledning och uppfostran efter värdsstatssynpunkter. Här må bara tilläggas, att det goda hos Wells liksom det goda i all borgerlig uppfostran redan tillvaratagits och praktiskt tillämpas i Sovjet-Ryssland.

Wells har så en stor idé, som är tyndpunkten i hans bok. Han vill anslå 50 milliarder dollars till utgivande av en Kulturens bibel, i stil med den gamla bjudande människans kunskap om livets uppkomst, historia, hygien, litteratur, framtidsutsikter. En lustig idé, tagen från en böhmisk humanist på 1600-talet, Komensky, elev till Bacon och vän till Milton.

Och livet ler trots allt mot H. G. Wells och han skriver beskäftigt denna sin 44:e bok och har som sagt en glad ideolog kolartro på möjligheten att förvärkliga allt det vackra han vill. Men h u r ska det förvärkligas? Kors, det går så bra. "I vanlig ordning: först idén..." Vi värkliga idealister börjar i smått och så växer rörelsen. Det gäller bara att predika "hela sanningen"! Betänk bara: vi har ju tidningsprässen, det är andra vapen, det, än äldre tiders ideella rörelser hade...

Ja, tidningsprässen...! Men hakar det inte opp sej redan här? Drog inte månne en del åhörare på mun, när den gode mr Wells talade om prässen och sanningen — i Amerika, där föredraget hölls och där prässen mer än någon annanstans blivit ett korruptionens och ohederlighetens vapen, en köpesvara och en piska att hålla massorna i styr?

Och den avdelning i Kulturens bibel, där framtidsutsikterna ska ventileras! Den delen bör, enligt förf., skrivas i form av uttalanden av ledande politiker. Tror nu Wells, att Lloyde George kan skriva ner planen för sin politik? Eller Briand? Eller Harding? Det fins en grupp politiker, som kan det och redan är i full färd med skrifter och uttalanden fyllda av idé, av perspektiv — bolsjevikerna! Men de har också ett system i sin gärning, en filosofi, en livssyn, medan den borgerliga och högersocialistiska politiken är en båt som driver roderlös på tidens vågsvall.

Varför blir det bara pannkaka av alla ideella humanistiska uppslag? Varför får inte mr Wells sin skola förvärkligad, sin kulturbibel, sin nya mänsklighet? Av en mycket enkel anledning. Den, att så fort vi av en kyrkostämma, ett landsting, ett parlament begär den första skärven till hans nya skola, hans bibel, hans förbättrade, uppfostrade mänsklighet, så sitter där en kompakt antikulturell majoritet och vägrar pängarna. De behövs bättre till kulsprutor, aeroplan och pansarbåtar, som skjuter ner alla som vågar i handling göra något för ideerna. Wells ideella uppslag slinter redan från första början ojälpligt på av honom så helt förbisedda frågor som e k o n o m i, k l a s s e r, k l a s s k a m p! Saker som man kan

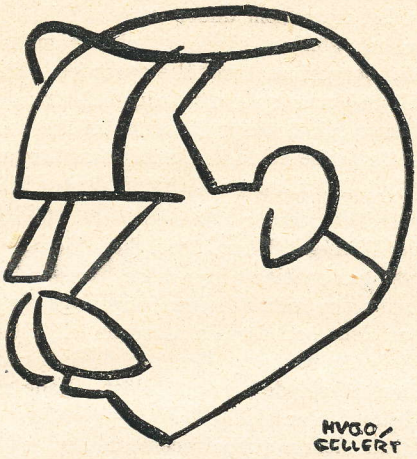

H. G. Wells.

undvika i böcker och i salonger, men inte när man värkligen vill göra något för rättfärdigheten här i värden.

Humanismen talar så vackert om människornas förädling, som ska ske genom den enskildes fostran, fostran, fostran! Ekonomiska ting undviker en humanist alltid, hur skulle han annars få mod till sina utopier? Och Wells talar på sina 198 sidor knappast ett ord om ekonomi! Jo, på sid. 196 gör han det. Och där avslöjar han fullständigt sin småborgerliga ideologi. Han vet, säger han, att, när han så här fäster all vikt vid uppfostran, kommer han av många läsare att anses försumma de jupgående ras-, sociala och ekonomiska konflikter som alltjämt fortgår. "Ja, jag gör det. Jag tror, att vi aldrig ska kunna komma någonstans med mänskligheten affärer, förrän vi ignorerar dem." Han bryr sej inte alls om, vad parti folk tar i fråga om Frankrike—Tyskland, Sinn Fein och engelska regeringen eller i klasskampen! "Alla sådana konflikter är så irrationella och destruktiva, att det är omöjligt för en klok människa, som vill tjäna värden, att identifiera sig med endera sidan i någon av dem." Ingendera sidan i klasskampen kan ge oss den värklighet vi behöver. Ingendera sidan är annat än hat och anfall. Och mr Wells ger till sist en enkel lättfattlig bild av värdskampen mellan kapital och arbete: två druckna män i mördande kamp, en kamp som upphör när de två skils åt och sättes under en kall dusch.

Lätt och lekande! Mr Wells håller förmodligen duschen färdig. Men har han själv kraften att skilja de två åt? Eller har han någon annan starkare makt än kapital och arbete? Eller har han inte alls tänkt så långt utan bara låtit hakan gå?

Bilden är löjligt kälkborgerlig. Striden i värden är ej ett slagsmål i ett hörn mellan två fyllerister medan den övriga mänskligheten står och

tittar på för att vid behov ta dem under duschen. Den är en hela mänskligheten omfattande och sönderdelande jättekamp mellan mänskligheten två delar: det gamla borgerliga samhällets representanter, kapitalismen-bourgeoisin, som vill ha kvar en orättfärdig och framför allt oändamålsenlig slump-hushållning, och det nya kommunistiska samhällets representanter, den revolutionära arbetarklassen, som slåss för en ordnad, förnuftig hushållning åt oss alla. I den kampens aktiva skede fins ingen neutralitet.

Wells är fullständigt utanför det centrala i tiden, i den väldiga tid vi genomlever: hushållningsmaskineriet i hela dess vidd. Därför sitter han och skriver sådan gallimatias. Men både han och Shaw är karaktäristiska för vår tid genom sin leda vid den borgerliga slumpkulturen, sådan de alltför väl känner den, och för sin längtan till plan, till system. De kan måla, hur det hela är på tok. Men när de kommer till det positiva, till praktiska åtgärder, då går de bet! Jälplöst. Både med långlevnad och uppfostran genom kulturbiblar.

Jag kan inte sluta denna dubbelrecension utan att citera slutorden i en annan om samma böcker av en amerikansk recensent Michael Gold i vårt broderorgan Liberator. De är skarpa, hans ord, bittra, definitiva. Men de brinner av en äkta harm och en klarögd vrede. G. tecknar nittonde seklets profeter, ett retligt, osocialt och egoistiskt följe. De var för stolta att tillhöra några partier, men vad de tänkte var stulet från partiernas program, från arenorna där tanke hamrades till gärning.

"Där är", skriver Gold, "något järtlöst och förfärligt i dessa nittondeseklets-intellektuellas fåfänga! Långlevnad och neo-lamarckianism som botemedel för klasskriget, biblar och ädelt tänkande som panacé för arbetslöshet och militarism! Shaw och Wells är de ojälpliga produkterna av den romantiska individualismens tidsålder, och vi är produkterna av soldatinskrivningarnas, den vetenskapliga revolutionens och massaktionens tid, och där är ett mörkt och oöverstigligt svalg mellan oss. De förstår inte oss, och vi kan inte längre förstå dem. Vi av den nya generationen är inte för stolta att först ta itu med mag-problemet, vi är villiga att släppa all fröjden av att konstruera envar sitt speciella Utopia. Vi enar oss i ett smutsigt och nödvändigt arbete, i en värklig värd, där utopierna är lika värdefulla som rosor och näktergalar för en människa som slåss med en tiger. Låt oss ära och glömma dessa profeter från en äldre tid. De jorde en del nyttigt arbete i sina dar, och nu är de gamla. Låt dem prata på sitt fåfänga och lättfärdiga sätt om Livskraft och den modärna bibeln. De är inte för mycket i vägen, och om de vill missbruka oss, låt dem njuta av det privilegiet.

Vi har tänkt på evighet, vi också, inte mindre klart än Wells och Shaw. Vi har tänkt på biblar och kultur och vi säger, att de är ingenting om inte människans liv organiseras och räddas från att sjunka tillbaka till urslemmet. Detta är vår uppgift och vi har kraften att möta den. Vi för ingen lyxtillvaro i Utopias och de fina drömmarnas lugna vrår. Shaw och Wells föraktar oss: vi lever i källaren. Shaw visar oss, att vi är irreligiösa, och Wells att vi är hopplöst okultiverade.

Ja ja, vi medger allt detta, och nu tillbaka till arbetet!"

T. N.

C. N. Carleson: Arbetets rätt.

Den svenska socialiseringslitteraturen är tills dato skäligen mager. Så mycket mer glädjande är den lilla skrift Arbetets rätt av C. N. Carleson, som nu sett dagen. Det är inget detaljerat omfattande arbete utan består egentligen av några korta allmänna uppsatser, vilka dock med förf:s förmåga att koncist framlägga en tankegång ger en utmärkt generell överblick. Redn i inledningen preciseras klart och logiskt den första stora grundsatsen för ett ordnat samhälle: vederlag och trygghet svarande mot arbetsplikt. Och i en enda sats ges ett långt perspektiv över socialiseringen hän emot framtiden: "I både individens trygghet och i den ekonomiska solidaritet, som ensam kan alstra nya och högre sociala drifter, ligger enbart underpanten för den högsta tänkbara humanitet, som utesluter såväl skråanda, nationell avsnöring, barbarisk justis som även de skenföreteelser av humanitet, vilka förlorat fotfästet i samhällenas och människornas existenskamp och nya livsbetingelser."

I uppsatsen Socialisering klaras opp gången av samhällets omdaning. Med kraft betonas vad aldrig kan för mycket betonas: nödvändigheten av planmässig organisation. Uppsatsen Produktionsreglering för tankegången vidare och inpräntar, att tingen måste skrida fram till en planmässig värdsekonomi med sammanfattande och överblickande internationella organ. Mot "industriell demokrati" och andra dylika svindelmedel varnas kraftigt. En värklig socialisering är enda medlet att för alltid göra slut på såväl motsättningen mellan producent och konsument som den mellan land och stad, mellan jordbruk och industri — bägge motsättningarna endast avspeglingar av planlösheten i det anarkiekonomiska kapitalistiska samhället. Artiklarna Arbetet härre över sig självt och Linjer för övergångstiden samt Ergatokrati (en översikt av bröderna Eden och Cedar Pauls förut i Zimmerwald behandlade märkliga skrift Creative Revolution) avslutar Carlesons framställning. Till denna har förf. fogat dels en längre, instruktiv redogörelse för socialiseringssträvandena i Norge, Tyskland, England, Österrike och Ryssland, dels vårt eget svenska partis i år antagna socialiseringsprogram och Norrbotten-konferensens av 1919 uttalande. Allt gott som material. Utdraget ur Crispiens tal å de tyska oavhängigas partidag 1919 innehåller däremot knappast tillräckligt av intresse för att försvara sin plats i boken. En annan liten detaljanmärkning till eventuell ny upplaga är den mot bruket av termen arbetsgivare, där vårt språkbruk med rätta kräver arbetsköpare.

Efter Carlesons Arbetets rätt, som i stora drag rullar opp socialiseringsproblemet, ville man gärna vänta av samma kompetenta hand ett stort utförligt arbete belysande det vitala problemet teoretiskt och praktiskt.

T. N.

Oscar Almgren: Svenska folkets äldsta öden.

Vilken skillnad på gängse historisk forskning och den arkeologiska — där denna senare är mer än detaljsamlarens lärda möda! Fornforskaren tvingas redan av sitt arbetsmaterial: anonymt husgeråd, d:o gravar,

och vapen ta sin vetenskap på ett brett materiellt socialt plan, medan historikern fången i sin borgerliga miljös individualism och sitt material av ensidiga skriftliga urkunder oftast gör landets historia till dess kungars. Hur känner man inte, när man av en tidningsuppsats eller en arkeologisk bok återföres till en ungdoms fornstudier, att vi står varandra nära, arkeologerna som arbetar i tidernas början och vi kommunister, som arbetar i dess yttersta dagar. Folkets öde är det gemensamma intresset, gemene mans materiella liv som det grundläggande för kulturen.

Fast den arkeologiska forskningen i Svärge länge stått i allra främsta ledet inom hela den internationella fornforskningen — det räcker att nämna namnet Oscar Montelius —, är dess resultat sorgligt okända för den stora massan. Delvis väl därför att ledande folkbildare själva varit okunniga i ämnet och svärmat antikdyrkan i Grekland. Präktiga populära skrifter har funnits av såväl Montelius som professor Oscar Almgren. Kanske har de dock varit för utförliga. I så fall har vi nu i dagarna fått den rätta folkskriften i ämnet i och med Almgrens Svenska folkets äldsta öden, ett par inledningskapitel till vår historia, förlag Akademiska Bokhandeln, Uppsala, 2 kr. A:s skrift är inte mer än 40 sidor i kvart men ger på detta lilla utrymme en alldeles utomordentlig översikt över Svärges bebyggelse från tiden för 15,000 år sedan, då människor först sökte sej hit opp, ner genom de stora stengravarnas slutperiod av stenåldern — fram till 4,000 f. Kr. —, över bronsålderns halvtannat årtusende och fram till folkvandrings- och vikingatid. Allt enligt den livaktiga fornvetenskapens allra sista resultat.

En skrift som denna, skriven med professor Almgrens vatttenklara stil och ovanliga överskådlighet samt försedd med ett 30-tal välvalda bilder av fornfynd, borde kunna intressera varje tänkande arbetare. Den bör finnas i varje arbetarbibliotek och studiecirkel. Så mycket som den innehåller i sitt ämne borde var människa känna av sitt folks förhistoria. För den, som vill gå jupare i det viktiga ämnet, fins tillfogad en rätt omfattande litteraturanvisning.

T. N.

TIDSRKIFTSREVY

Den internationella klasskampens nya faser

bedömes i vårt stridbara och välredigerade österrikiska broderorgan Komunismus i två på varandra följande ledande artiklar. I den ena ges en totalbild av den nuvarande krisperioden inom den kapitalistiska hushållningen, hur krisen började i Japan, sedan gick över Amerika, England och det övriga Europa, till sist omfattande nästan hela den kapitalistiska världsekonomien. Massornas köpkraft hade sjunkit, de överfyllda varulagren tvang till prisnedsättningar, produktionen inskränktes, miljoner arbetare kastades på gatan. Massornas missnöje och förtvivlan tilltar. Under denna yta söker emellertid kapitalismen konsolidera sig, de stora kapitalisterna roffar åt sig rovet från massor av ramlade små. Kapitalets centralisationsprocess har skridit oerhört framåt. De nationella skrankorna är för länge sedan överskridna. Man syftar alltmer tydligt till en enhetlig kontinental europeisk kapitalistpolitik. Här skymtar nya möjligheter till den kapitalistiska produktionens utveckling vidare, allra helst som nu hela den borgerliga statsapparaten ohöljt trätt i den nya kapitalismens tjänst. Olika småborgerliga och proletära organisationer har dessutom med hela sin stora makt ställt sig i de få härskande storkapitalisternas tjänst. Dessa organisationer ser sin uppgift inte i någon som helst kamp emot det mer än någonsin utsugande kapitalet utan i kampen mot arbetarklassens revolutionära förtrupp. Ledarna för dessa organisationer har med sitt vetande, sin teori, sitt partitagande, från de forna knarrande kritikerna förvandlats till apologeter för det kapitalistiska systemet.

I alla land är eller blir på nytt inom snar framtid arbetarna invecklade i stora klasstrider. Kapitalisterna rustar till ett sista stort angrepp på de genom försämrade löner, förlängd arbetstid och ökad arbetslöshet demoraliserade arbetarna. Men som kloka taktiker förstår de undvika en stor samlad drabbning, i partiella strider slår de de olika arbetaravdelningarna undan för undan. Ur det allmänna kåos dyker jättekoncerner upp, men mellan dessa koncerner förberedes och har delvis redan börjat kampen på liv och död om marknaderna. De nationella hushållningsområdenas, hushållningskontinentens ekonomiska liv befinner sig inte på länge ännu i "normal" jämvikt utan vederbörande områden måste först genomgå en lång smärtsam krisperiod, så att förhållandet regleras från marknad till marknad, så att den ekonomiska processen fullföljes i allt högre ekonomiska formationer, i oavbruten ström. Ännu råder på världsmarknaden det valuta-virrvarr, som stör den kapitalistiska hushållningens "normala" gång men som inte är något annat än en särskild uttrycksform för det allmänna ekonomiska kaos, ännu väntar på det politiska området

en rad utomordentligt viktiga frågor sin inom det kapitalistiska samhället omöjliga lösning.

I Amerika har kapitalet slagit arbetarna, likaså i England, men därav följer endast att de nu större utsugningsmöjligheterna paralyseras av mindre köpkraft från massornas sida samt att inom nationerna klasskampen kommer att skärpas och att på världsmarknaden kampen om marknaderna kommer att utvecklas i allt mer gigantiska former, nya krig, nya härjningar.

Sin andra intressanta ledande artikel över den internationella klasskampens nya faser inleder Kommunismus med ett citat av Trotskij från internationella kvinnokongressen: "Kapitalismen söker återställa sin förlorade jämvikt och befästa sin ställning. Man kan inte med pänna i hand räkna ut, huruvida detta kommer att lyckas inom närmaste tiden eller ej. Endast det kan man säga: Om lärdomarna av kriget samt av revolutionen i Ryssland och den halva revolutionen i Tyskland och Österrike har varit förgäves, om alla dessa de sju sista årens lärdomar varit fåfänga, om proletariatet åter lydigt tar på sig bourgeoisins ok, då kommer bourgeoisin att åter fullt och helt utöva sitt herravälde och förlägga dess tyngdpunkt till Amerika, Afrika och Asien."

Med utgångspunkt från dessa ord och några i samma tal fällda, att "vi har begravt några illusioner ifråga om ett alltför hastigt tempo hos världsrevolutionen", samt den i enlighet härmed inriktade nya sovjetryska hushållningspolitiken, fortsätter vårt broderorgan: Men följer inte härav också, att även Kommunistiska Internationalen måste slå in på en liknande taktik i sin internationella politik? Och i så fall, står inte denna i motsättning till "offensivtaktiken", till "aktions"-politiken? Är det alltså inte högsta tid, att Kommunistiska Internationalen blir lika "förnuftig" som Lenin blivit det enligt kapitalisternas och deras socialdemokratiska hantlangares åsikt, att den i enlighet därmed tar kapitalismens stärkande som ett givet faktum och för alltid gör ett slut på revolutionsromantiken?

Vad är det som sker? En tendens hos bourgeoisin att återställa den rubbade jämvikten och befästa sin makt. Detta visar sig också i att den nationella ideologin utrensas, att allt avlägsnas som skulle kunna hindra uppkomsten av en internationell kapitalistisk front, åtminstone en europeisk solidaritet. Och denna europeiska solidaritet mellan England, Frankrike och Tyskland är engelska, franska och tyska kapitalets solidaritet i gemensam kamp mot det europeiska proletariatet. Möjligt är nu — sådant visar historien — att bourgeoisin lyckas för en tid framåt prässa ned de arbetande massornas levnadsnivå till en rent djurisk. Men detta lyckas endast så länge det ej utlöser någon aktion från dessa massor. Blir de åter medvetna och reagerar, då är det med ens slut med den av socialdemokraterna så frankt som trossats predikade "sanningen", att kapitalismen med historisk nödvändighet måste återställas. Då uppstår en rad klasstrider, som hindrar jämviktens återställande såväl politiskt som ekonomiskt.

Trotskijs uttalande "om de sista sju årens lärdomar varit fåfänga, om proletariatet åter lydigt tar på sig bourgeoisins ok" betyder alltså,

att frågan om den ideologiska mognaden för proletariatet är en fråga om vara eller icke vara (långsam undergång). De sista sju årens lärdomar var inte fåfänga men de var inte tydliga nog för att övertyga ett ideologiskt delvis ännu omoget, delvis av socialförrädare vilsefört proletariat om världsrevolutionens oundvikliga nödvändighet. De kommunistiska ekonomi-teoretikerna hade redan länge riktigt fattat kapitalismens tendens, men engelska och även tyska proletariatet hade ännu inte på sin egen kropp erfarit dess verkningar i den grad som fallet kommer att bli under klasskampens följande period. Om vi så med största matematiska säkerhet kunde bevisa, att proletariatet har att välja mellan revolution och undergång, så kommer proletariatet självt att träffa valet först när det faktiskt genom åskådningsundervisning blivit övertygat om det oundvikliga antingen-eller. Att göra denna åskådningsundervisning användbar för revolutionen, det är det kommunistiska partiets uppgift och hela hemligheten i aktionens politik, i offensivtaktiken. Men vi kommer inte att vänta tills den åskådningsundervisning, bourgeoisin ger proletariatet, nått en sådan grad av klarhet, att t. o. m. socialdemokraterna inte längre kan betvivla den: tills proletariatet är fullständigt undertryckt. Vill proletariatet försvara sig, måste det sörjas för att det försvarar sig med det enda verksamma vapen som finns: den revolutionära kampens vapen. Men detta måste bibringas dess medvetande. Och aktionernas roll består i, att de p å s k y n d a r denna medvetandesprocess och mot den ideologiska fatalismen, vilken uppfattar proletariatets uppnående av medvetande, proletariatets mognad som en lika mekanisk process som det kapitalistiska "tillfrisknandets" ekonomiska process, åstadkomma denna mognad som revolutionär kampberedskap genom kampen.

Lenin till de tyska kommunisterna.

Till den i slutet av augusti samlade tyska kommunistiska partikongressen har L e n i n författat ett längre öppet brev angående situationen i världen och särskilt i Tyskland, ur vilket Zimmerwald anför följande intressanta synpunkter.

Inledningsvis konstateras det tyska kommunistpartiets utomordentligt svåra läge, dels på grund av bourgeoisins starka klassrustningar medan arbetarna i sin revolutionära oerfarenhet lät driva sig till förtidiga uppror, dels på grund av splittringen inom den kommunistiska rörelsen, i Kommunistische Arbeiterpartei till vänster om V. K. P. D. (Vereinigte Komm. Partei Deutschlands) och Levi-gruppen till höger. Så länge det inte finns några befästa, erfarna och inflytelserika kommunistpartier åtminstone i de stora länderna, måste vi på våra internationella kongresser ännu tåla deltagandet av de halvanarkistiska elementen och detta är till en viss grad till och med fördelaktigt. De gagnar oss så till vida, som dessa element utgör ett konkret "avskräckande exempel" för de oerfarna kommunisterna och även så till vida som de själva kan lära något. I hela världen sönderfaller anarkismen — och inte först från i dag utan sedan det imperialistiska kriget 1914—1918 — i två riktningar: för sovjets

och mot sovjets, för proletariatets dikatur och mot proletariatets diktatur. Man måste låta denna motsatsprocess i den anarkistiska rörelsen växa och mogna. Självklart måste och får man bara till en viss grad tåla halvanarkistiska element. I Tyskland har vi tålt dem mycket länge. Kommunistiska Internationalens tredje kongress ställde dem ett ultimatum med frist. Och går de, så mycket bättre!

Lenin förklarar därefter, att såväl den halvanarkistiska riktningen som Levis centerorienterade bäst bekämpas med att ej ägnas för mycken uppmärksamhet, klargör sin personliga hållning till Levi-frågan och fortsätter: De tyska kommunisterna måste till varje pris sluta de inre stridigheterna, avsöndra de stridslystna elementen från bägge sidor, glömma Paul Levi och K. A. P.:disterna och övergå till positivt arbete. Arbete finns det tillräckligt. Kommunistiska Internationalens tredje kongress' taktiska och organisatoriska resolutioner visar ett väldigt steg framåt. Man måste spänna alla krafter för att omsätta dessa resolutioner i verklighet. Det är svårt men det kan och måste göras.

Att börja med måste kommunisterna i hela världen utropa sina principer. Det skedde på första kongressen och var första steget. Kommunistiska Internationalens organisatoriska uppbygge och utarbetandet av upptagningsvillkoren för Kommunistiska Internationalen, vilka betyder den faktiska skilsmässan från centrum, från bourgeoisins direkta och indirekta agenter inom arbetarrörelsen, det var andra steget. Det togs på andra kongressen. Tredje kongressen måste börja en positiv verksamhet. Den måste på grundval av de praktiska erfarenheterna från den redan påbörjade kommunistiska kampen konkret bestämma på vilket sätt de taktiska och organisatoriska arbetena skulle föras vidare. Detta tredje steg har vi nu tagit. Vi har en kommunistisk armé i hela världen. Den är ännu illa utbildad, illa organiserad. Den största skada för hela saken vore, om vi glömde denna sanning eller vore rädda att erkänna den. Denna armé måste utbildas, organiseras, prövas i de mest olikartade rörelser och strider, i anfalls- och återtågsoperationer, därvid man med största försiktighet och stränghet måste studera sig själv och den egna rörelsens erfarenheter. Utan denna långvariga och hårda skola kan segern icke vinnas. "Haken" i den internationella kommunistiska rörelsens läge sommaren 1921 var den omständigheten, att några av Kommunistiska Internationalens bästa och inflytelserikaste delar inte riktigt fattat denna uppgift, en liten smula överdrivit kampen med centern, en liten smula överskridit gränsen där denna kamp förvandlar sig till sport, där den revolutionära marxismens kompromettérande börjar. Detta var tredje kongressens hake. Överdriften är inte stor men dess faror är oerhörda. Kampen emot den var svår, därför att denna överdrift utgick från de verkligt bästa och offervilligaste elementen, utan vilka kanske en kommunistisk international aldrig kommit till stånd. Om man ej bekämpat denna överdrift, skulle den ovillkorligen fördärvat Kommunistiska Internationalen. Ingen kan hindra kommunisternas seger över andra och $2^1/_2$-internationalerna, om ej kommunisterna själva hindrar den. Och överdriften, om än så liten, är ingenting annat än ett hindrande av segern. Att överdriva kampen med centern är detsamma som att rädda centern, stärka dess position, dess inflytande på ar-

betarklassen. När vi insett våra fel i kampen, är vi oövervinneliga, ty utan understöd av proletariatet självt (genom kapitalets agenter från andra och $2^1/_2$-internationalen) kan den europeiska och amerikanska bourgeoisin inte hävda sin makt.

En den sorgfälligaste, grundligaste förberedelse av de nya alltjämt mer avgörande såväl anfalls- som försvarsstriderna — det är det mest grundläggande och viktiga i tredje kongressens beslut. Så låter de viktigaste ställena ur kongressens taktikresolution:

"... Kommunismen blir en masskraft i Italien, när Italienska Kommunistpartiet, oavbrutet, oböjligt kämpande mot Serrati-riktningens opportunistiska politik, samtidigt blir i stånd att förena sig med proletariatets massor, i fackföreningarna, i strejkerna, i striderna mot fascisternas kontrarevolutionära organisationer, sammansmälta sina rörelser, förvandla sina spontana aktioner i sorgfälligt förberedda strider... Tysklands Förenade Kommunistparti kommer att desto framgångsrikare kunna genomföra sina massaktioner, om det i framtiden bättre anpassar sina kampparoller efter de verkliga situationerna, med största omsorg studerar situationerna och genomför aktionerna på det mest enhetliga sätt."

Att erövra proletariatets flertal, det är den viktigaste uppgiften. Dock ej på så sätt som andra och $2^1/_2$-internationalerna fattar begreppet flertal. När i juli 1921 kommunisterna lyckades samla arbetarna, även de reformistiska, i Rom emot fascisterna, så var det erövringen av flertalet inom arbetarklassen för vår sak. Det var visserligen bara en partiell seger, en övergående erövring. Men på det sättet ska vi i hela världen ta ledningen och rusta oss för att göra det. Vi får inte låta någon allvarlig situation gå outnyttjad förbi, där bourgeoisin driver proletariatet till strid. Vi måste lära oss riktigt uppskatta det ögonblick då proletariatet måste uppta kampen gemensamt med oss. Då är vår seger säker, hur svåra än de enstaka nederlagen och de enstaka etapperna i vårt stora fälttåg må vara.

Våra taktiska och strategiska åtgärder står ännu (internationellt sett) tillbaka för bourgeoisins glänsande strategi, bourgeoisin som lärt av de ryska erfarenheterna och inte kommer att låta överrumpla sig. Men i kraft är vi ojämförligt rikare, och taktikens och strategins konst lär vi oss. Erfarenheterna från marsaktionen 1921 har hjälpt oss att föra denna "vetenskap" ett stort steg fram. Vi kommer att fullständigt bemästra denna vetenskap. Våra partier är i de flesta länderna ännu långt från från ett riktigt kommunistpartis väsen, ett riktigt avantgarde för en verkligt revolutionär och ensamt revolutionär klass, där alla medlemmar intill sista man deltar i kampen, i arbetet för det dagliga livets behov. Men vi erkänner våra brister. Vi har särskilt tydligt påvisat dem i teserna om partiarbetets metoder och innehåll. Och vi kommer att avhjälpa dessa brister.

Till redaktionen ingångna skrifter.

Buchner, Eberhard: Revolutionsdokumente I. Bd. Im Zeichen der roten Fahne. Deutsche Verlagsgesellschaft für Politik und Geschichte, Berlin, 1921. 400 S. 10 Mk.

Bull, Edvard: Klassekampen. Det norske Arbeiderpartis Forlag, Kristiania, 1921. 48 s. 75 öre.

Der zweite Kongress der Kommunistischen Internationale. Protokoll. Verlag der Kommunistischen Internationale. Petrograd, 1921. 744 S.

Die Kommunistische Internationale. Organ des Exekutivkomitees der Kommunistishen Internationale. II. Jahrgang N:o 17. Spalt 4065—4512.

Frauenintern a tionale, Die Kommunistische. N:o 1. April 1921. Herausgegeben von Clara Zetkin. Verlag Carl Häring, Stuttgart-Degerloch, 1921. 40 S. Mk 1:50.

Koht, Halvdan: Arbeidarreising og Målspörsmål. Det norske Arbeiderpartis Forlag, Kristiania, 1921. 24 s. 50 öre.

Kommunistiska manifestet. Översättning av Zeth Höglund. Frams förlag, Stockholm, 1921. 2 uppl. 72 s. Kr. 1:50.

Kommunistiska Ungdomsrörelsen 1 år. November 1919 — November 1920. Frams förlag, Stockholm, 1921. 32 s. 25 öre.

Meyer, Haakon: Kunst og Klassekamp. Det norske Arbeiderpartis Forlag, Kristiania, 1921. 24 s.

Thesen und Resolutionen, angenommen auf dem III. Kongress der Kommunistischen Internationale. Herausgeber: Presse-Buro der Kommunistischen Internationale, Moskau, 1921. 104 S.

Sthlm 1921. Tr.-A.-B. Fram